

MLADIKA

K a z a l o

Uvodnik	1
Mi, ledinci	2
Intervju	
Prof. Andreja Pavle Jurman	32
Iva Čoga	10
Tilen Artač	14
Sredica	
Učinkovitost učenja, stres in umetnost trajnega znanja	20
J'accuse: Slovenske železnice	22
Slovenija, wtf?	26
Kako bi slepi osebi opisal rdečo barvo?	28
Kviz za profesorje	30
Katera funkcija si?	32
Horoskop	34
Kaj dogaja?	
Vugiji	36
Tabor Katarina	39
Kolumb bi bil ledinec	
Forza Napoli!	40
Ekskurzija v Bosno in Hercegovino	42
Dobri, boljši, ledinci	
Eva Lukman	44
Lan Dular	46
Izjave profesorjev	48

B KARIN FORTE
I IZA MUŠIČ PETKOVIČ

Pozdravljeni, dragi ledinci! Prva polovica šolskega leta je skoraj za vami, pred vami pa je prva Mladika, ki se je vrnila z novim uredništvom. In kot prva urednica letos sem se znašla pred izzivom, da napišem tale uvodnik.

V Google sem vtipkala »How to write an editorial?« in po definiciji, kaj sploh je uvodnik in kdo ga napiše, je sledil nasvet, naj si izberem temo, o kateri bi želela razpredati, razpravljati, filozofirati ... Mislim, da sem letos kot maturantka ugotovila, da filozofija ni zame, zato bom šla raje v drugo smer.

Pri Mladiki sodelujem že od prvega letnika, kar se zdi hkrati cela večnost in le ena sekunda. Če pomislim, kaj vse se je v tem času zgodilo in kako sem se oblikovala kot oseba, mislim, da bi Karin iz prvega letnika doživela šok, če bi me zdajle videla. Predvsem pa sem prepričana, da bi vedela, da se je v devetem razredu, ko se je vpisovala na gimnazijo, odločila prav.

V vsem tem času pri Mladiki sem intervjuvala veliko ledincev in vsem postavila vprašanje: »Kaj ti bo iz gimnazije najbolj ostalo v spominu?« Toliko, kot je bilo ljudi, je bilo tudi odgovorov, a če pomislim, je vsakdo od njih menil, da najbolj ceni predvsem tisto, kar bo nesel s seboj – izkušnje in prijateljstvo. Konec koncev nas bodo ocene popeljale le na faks, izkušnje pa v življenje.

Tudi jaz nisem izjema. Profesorji, varnostnica in kuharici, predvsem pa sošolci in prijatelji ter vsi, ki sem jih spoznala med šolanjem na Ledini, začinijo moj vsakdan. Med njimi je nekaj najboljših ljudi, ki sem jih spoznala v življenju, in naj se sliši še tako pocukrano, sem zanje res hvaležna. Ko takole sedim tu in iščem križišča, na katerih sem očitno prav zavila, vidim, da odločitev za Ledino ni bila hipna in nepredvidljiva, ampak razumljiva. To, da sem danes usmerjena bolj v naravoslovne vode, pa se je pravzaprav

razvilo tu, saj sem na šolo prišla prepričana, da je zame le družboslovje. No, trenutno nimam na seznamu možnih usmeritev za naprej niti ene družboslovne. Včasih se življenje v kratkem času obrne za 180 stopinj in ugotoviš, da si zaradi tega točno tam, kjer moraš biti. Ljudje smo mozaiki v nastajanju, sestavljeni iz koščkov lastnih izkušenj in vplivov ljudi, ki jih v življenju srečamo, ter tega, kar doživimo. Jaz ne bi bila jaz brez tega, kar je bilo, in ti, ki to bereš, tudi ne.

Poglej, poglej. Prebrala sem za sabo in, no, kaj pa vem, morda pa v meni je nekaj filozofa.

Če boš kdaj dvomil/a, ali te je šolski kurikulum pripravil na različne življenjske situacije, je tu še krajši seznam stvari, ki ti bodo preverjeno prišle prav:

1. Procentni račun lahko uporabiš za računanje popusta na sirove štručke in rogljičke v Lidlu.
2. Pri peki kruha moraš v kvas dodati zadostno količino sladkorja, da se bodo kvasovke namnožile (in ne soli!!).
3. Pravopisna pravila ti bodo pomagala napisati kredibilno opravičilo o odsotnosti, za katero nihče ne bo posumil, da ga niso napisali starši (in na splošno boš v vsaki situaciji zvenel/a, kot da veš, o čem govoriš).
4. Če peresnico potisneš dovolj močno, ta pade z mize (or so the legend says).
5. Če želiš preveriti, koliko je fant pripravljen narediti zate, ga pelji do Berninijevega Vodnjaka štirih rek sveta v Rimu in mu reci, naj ti v bližini kupi kavo (stane okoli 11 €).
6. Ne glede na to, kam potuješ, vedno imej v kovčku kolenico.

Zdaj pa preberi tole Mladiko; uživaj v novih in starih rubrikah, ter se nasmej ob izjavah profesorjev, ki so jih zbrali naši obveščevalci.

Vesel božič, v leto 2025 pa vstopi s čim manj pričakovanji in pusti, da te življenje preseneti.

LEJLA VRČKOVNIK, 1. B

Katera je tvoja najljubša Disneyjeva princeska?

Bella iz zgodbe Lepotica in zver

Kateri scary film/serijo, se ti zdi, da bi preživela?

Ne bi preživela nobene, ker me je preveč strah.

Če bi živali lahko govorile, katera bi bila najbolj nesramna?

Lisica obviously, ker je tok lepa, ampak ful trača pa pove, kar si misli.

Kako bi z eno besedo opisala dijake na Ledini?

Zanesljivi

Če bi bila bestfriend znane osebe, kdo bi bil to?

Zendaya. Nisem obsedena z njo, ampak je res funny.

Če bi morala pojesti kredo, katero barvo bi izbrala?

Definitivno rjavo, zato ker je kot čokolada.

Citat/pravilo, ki se ga držiš:

Practice 40 hours a day.

NATAN ZAGORC, 1. C

Katera je tvoja najljubša Disneyjeva princeska?

Bella

Kateri scary film/serijo, se ti zdi, da bi preživel?

It

Če bi živali lahko govorile, katera bi bila najbolj nesramna?

Mačka

Kako bi z eno besedo opisal dijake na Ledini?

Solidni

Če bi bil bestfriend znane osebe, kdo bi bil to?

Paul Walker

Če bi moral pojesti kredo, katero barvo bi izbral?

Rdečo

Citat/pravilo, ki se ga držiš:

Nikoli ne obupaj.

NEŽA POŽUN, 2. F

Katera je tvoja najljubša Disneyjeva princeska?

Nisem gledala.

Kateri scary film/serijo, se ti zdi, da bi preživela?

Nobenega

Če bi živali lahko govorile, katera bi bila najbolj nesramna?

Ljubljanski golobi, saj me vedno gledajo, kot da jih bom zanalašč pohodila.

Kako bi z eno besedo opisala dijake na Ledini?

Počasneži, ker se mi zdi, da se po stopnicam nikamor ne prestavimo.

Če bi bila bestfriend znane osebe, kdo bi bil to?

Zagotovo Magellan. Bil je odličen strateg, predan svojemu cilju, da bo odkril morsko pot pod Južno Ameriko.

Če bi morala pojesti kredo, katero barvo bi izbrala?

Modro. V upanju, da bom potem jaz kaj bolj modra.

Citat/pravilo, ki se ga držiš:

Stremim k popolnosti, a se zavedam, da sreča ni samo v tem.

ROK PIRTOVŠEK, 2. G

Katera je tvoja najljubša Disneyjeva princeska?

Sneguljčica

Kateri scary film/serijo, se ti zdi, da bi preživel?

Ne spomnim se nobene grozljivke. Nisem jih gledal.

Če bi živali lahko govorile, katera bi bila najbolj nesramna?

Mačka

Kako bi z eno besedo opisal dijake na Ledini?

Različni

Če bi bil bestfriend znane osebe, kdo bi bil to?

Carl Jung, druga izbira pa Aleksander Veliki

Če bi moral pojesti kredo, katero barvo bi izbral?

Svetlo zeleno

Citat/pravilo, ki se ga držiš:

Kar bo človek sejal, bo tudi žl.

NIKA KOBAL, 3. D

Katera je tvoja najljubša Disneyjeva princeska?

Definitivno Pepelka

Kateri scary film/serijo, se ti zdi, da bi preživel/a?

Mislím, da nobene, ampak če bi morala eno izbrati, po mojem In the tall grass.

Če bi živali lahko govorile, katera bi bila najbolj nesramna?

Nosorog

Kako bi z eno besedo opisala dijake na Ledini?

Uf, težko je z eno besedo. Mogoče ambiciozni ali pa zabavni.

Če bi bila bestfriend znane osebe, kdo bi bil to?

Največja ikona – Rihanna

Če bi morala pojesti kredo, katero barvo bi izbrala?

Roza

Citat/pravilo, ki se ga držiš:

Čisto vse se zgodi z razlogom.

MARCEL KORENJAK, 3. E

Katera je tvoja najljubša Disneyjeva princeska?

Ariel

Kateri scary film/serijo, se ti zdi, da bi preživel?

Harry Potter

Če bi živali lahko govorile, katera bi bila najbolj nesramna?

Prašički

Kako bi z eno besedo opisal dijake na Ledini?

Zaspanci

Če bi bil bestfriend znane osebe, kdo bi bil to?

Iman Gadzhi

Če bi moral pojesti kredo, katero barvo bi izbral?

Modro

Citat/pravilo, ki se ga držiš:

Pivo se peni, pije se meni.

ANA KLEMM, 4. D

Katera je tvoja najljubša Disneyjeva princeska?

Demi Lovato: »Cinderella 'cause she worked for what she got. She wasn't some little hoe mermaid that married a guy when she was 16 that she never had a conversation with.«

Kateri scary film/serijo, se ti zdi, da bi preživila?

Chucky

Če bi živali lahko govorile, katera bi bila najbolj nesramna?

Mačka (še vedno jih obožujem)

Kako bi z eno besedo opisala dijake na Ledini?

Posebni

Če bi bila bestfriend znane osebe, kdo bi bil to?

Shalom Harlow ali pa Rihanna

Če bi morala pojesti kredo, katero barvo bi izbrala?

Roza

Citat/pravilo, ki se ga držiš:

Svaki petak izuzetak. / Stay out of the highway on Fridays.

VID LOVŠIN, 4. F

Katera je tvoja najljubša Disneyjeva princeska?

Zlatolaska

Kateri scary film/serijo, se ti zdi, da bi preživel?

Chucky. K fuzbal žogo bi ga brnil.

Če bi živali lahko govorile, katera bi bila najbolj nesramna?

Lucy (moj pes)

Kako bi z eno besedo opisal dijake na Ledini?

Luleki

Če bi bil bestfriend znane osebe, kdo bi bil to?

Jeremy Clarkson

Če bi moral pojesti kredo, katero barvo bi izbral?

Rdečo kot jagoda

Citat/pravilo, ki se ga držiš:

Vsak kmet ima kdaj slabo letino.

»Učiteljski poklic veliko jemlje, a na drugi strani izjemno veliko tudi daje.«

B MAJA CVEK, TINKARA KNEZ

F OSEBNI ARHIV ANDREJE PAVLE JURMAN, JAN KLEMENČIČ, ARNE REPOVŠ

Naša tokratna sogovornica iz kabineta za slovenščino, profesorica Andreja Pavle Jurman, bi se najhitreje opisala z izvirnimi tvorjenkami: »čokoholik, goroholik in smehoholik«. Lanskoletna prejemnica vugija za naj profesorico je že velik del svojega življenja zvesta Ledini, saj jo je, preden se je zaposlila, obiskovala tudi sama.

Katera je bila vaša sanjska služba v otroštvu in zakaj?

Mislím, da sem že zelo zgodaj vedela, da bom učila. Kot otrok sem se velikokrat igrala, da imam namišljene učence in sem jih učila, si kupila nove zvezke in potrebščine ... V osnovni šoli pa sem s sošolkami mnogokrat odšla v knjižnico in se veliko pogovarjala o knjigah. Začutila sem, da želim ta čarobni svet deliti z drugimi ljudmi. Zagotovo je na mojo odločitev vplivalo tudi nekaj učiteljev, ki so mi bili zgled in so to idejo le še podkrepili.

Ali ste bili kot otrok nagajivi, ste svoji družini povzročili veliko sivih las?

Mislím, da sem bila zelo pridna. Do neke dobe sem bila zelo prilagodljiva in poslušna.

Kakšen nasvet bi dali Andreji v gimnazijskih letih?

Da šole ne smem vzeti tako zelo zares. To je epizoda v življenju, za katero je pomembno, da imaš občutek, da si se maksimalno potrudil, a poleg tega si pušči dihati in imeti druge strasti.

Pomembno je, da se na več področjih izpopolnjuješ kot človek. Da ni šola tisto, kar te definira. Sama sem bila zelo pridna in vestna učenka, kdaj mogoče celo preveč pridna. To ti potem vzame ogromno energije in volje, kar pa posledično vpliva na samopodobo.

Ali vas je učila katera od sedanjih profesoríc na Ledini in kako se je spremenil vaš odnos z njimi?

Ko sem se vpisala v prvi letnik, je svojo učiteljsko pot začela profesorica Možina Artač, ki me je učila vsa štiri leta in s katero smo se zelo dobro razumeli. Nanjo smo gledali kot na našo razredničarko, čeprav to ni bila.

Na to imam zelo lepe spomine. Ko sem na gimnazijo prišla v vlogi profesorice, mi je najprej bilo malenkost nerodno, kako postaviti odnos med sodelavci, koga na primer tikati in koga vikati. Smo se pa kmalu vsi privadili in se na račun tega še danes kdaj pohecamo.

Če bi primerjali šolsko vzdušje na Ledini danes in v času svojega šolanja, kaj bi izpostavili kot razliko in kaj kot podobnost?

Zdi se mi, da je današnje vzdušje na Ledini veliko boljše, kot je bilo takrat. Mislim, da se dijaki na šoli zelo dobro počutijo, kar tudi meni zelo veliko pomeni. Tudi odnosi med dijaki in profesorji se mi zdijo neverjetno dobri. S tem ne mislim bližine ali prijateljstva, saj smo vseeno na nasprotnih straneh, ampak to, da si upamo priti dijakom blizu, smo do njih odprti in se tudi znamo pošaliti na svoj račun. Na naši šoli so res opazni kvalitetni odnosi, česar ni povsod. Jaz tega kot dijakinja nisem doživljala, mogoče, ker sem bila preveč pridna.

**Pomembno je, da se
na več področjih
izpopolnjuješ kot človek.
Da ni šola tisto, kar te definira.**

**Mislim, da se dijaki na šoli
zelo dobro počutijo, kar tudi
meni zelo veliko pomeni.**

Na šoli tudi ni bilo raznih dejavnosti, kot so na primer Vugiji in Ledinska čestitka, medtem ko sta Mladika in dramski krožek seveda že bila.

Kaj vas je pritegnilo pri izbiri poklica in kdaj ste se odločili zanj? Ali bi izbrali enako pot, če bi danes začeli znova?

Zagotovo se je iz otroške igre začela kristalizirati ideja, da bom delala z ljudmi, predvsem z mladino. Kasneje pa sem pravzaprav želela početi marsikaj. Tudi med izpolnjevanjem prijavnice za študij nisem bila čisto prepričana, kaj naj napišem. Poslušala sem notranji občutek, da to želim početi.

Vsaj petkrat na leto si rečem, da bom zamenjala poklic. Vedno znova nastopi obdobje, ko je neživljenjsko veliko stvari, na srečo pa obstaja tudi obdobje popolnega odklopa (poletne počitnice), kar je velik privilegij, saj tega nima vsak poklic. Vendar mi ob vsem tem dober odziv dijakov da občutek, da sem lahko zadovoljna s tem, kar počnem. Ne zanikam pa, da ne bi rada v življenju preizkusila še kaj. Zelo rada bi se videla v gledaliških vodah.

Lani ste prejeli vugija za naj profesorico. Katere lastnosti mora imeti naj profesor? Kako ste se počutili ob prejemu nagrade?

Za naj profesorja je ključno, da opravlja svojo osnovno nalogo: obvlada svoje področje in dijakom nudi kvalitetno razlago. To pa ni edino, kar mora imeti dober učitelj. Mora biti dober retorik z empatijo do dijakov in nekdo, ki spremlja odziv svoje publike. Pomembno je, da je ravno prav odprt, ker vendarle dela z ljudmi. Če si profesor pred sabo ustvari zid, ga ustvarijo tudi dijaki. Pri književnosti obravnavamo tudi kompleksne teme, ki potrebujejo debato, in za to je potrebno poskrbeti za primerno vzdušje. Res je, da to ni samoumevno, ne uspe vedno, je pa strašansko lep občutek, ko se zgodi, in to kot govorec začutiš. Učiteljski poklic veliko jemlje, a na drugi strani izjemno veliko tudi daje.

Iskreno nisem imela pojma, da bom dobila vugija, saj vem, da od dijakov veliko pričakujem. Bila sem zelo vesela, dva dni kar evforična. Zdi se mi neverjetno priznanje. Ne vem točno, po kakšnih kriterijih si dijaki izberejo naj profesorja, čutim pa naklonjenost in se zavedam, da je to velik kompliment. Nagrado sprejemam z globoko hvaležnostjo.

Dobri dijaki so v prvi vrsti dobri ljudje z izjemnim smislom za humor.

Kakšen naj bi bil popoln dijak?

Dobri dijaki so v prvi vrsti dobri ljudje z izjemnim smislom za humor. So radovedni in drzni v tem smislu, da si upajo postavljati vprašanja, ki so lahko tudi provokativna. Sodelujejo v učnem procesu, po drugi strani pa so hvaležni za to, kar dobijo, in vedo, zakaj so tukaj. Vedo tudi, da šola ni vse. Dobro delajo in se trudijo, da so uspešni, vendar ohranjajo svoje strasti in znajo imeti radi svoje življenje. Dobro se počutim

v tistih razredih, kjer imamo tako jaz kot dijaki občutek, da se vedno lahko na glas smejemo sebi in drugim. Ocena me sploh ne zanima, saj je to odločitev vsakega posameznika.

Vaš najljubši del poklica?

To je poseben moment, ki se mi največkrat zgodi, ko predavam snov iz književnosti. Ko te trideset parov oči gleda, posluša in se strinja s tvojim pogledom. Razvija se dobra debata in v razredu je lahko začutiti super energijo. Najlepši so mi takšni čarobni trenutki, ko imaš občutek, da ti dijaki jedo z dlani.

Prostozidarji naj bi imeli nek skrivni znak, da so se med seboj prepoznali, zanj pa si vedel le, če si tudi sam bil eden izmed njih. Kakšen bi bil ta znak za sloveniste, kako se prepoznate?

Načeloma slovenisti veljajo kot posebni ljudje. (smeh)
Zagotovo se lahko opazi temne podočnjake, mogoče
tudi sivina na obrazu. Malo za šalo, malo zares.

*Vodite dramsko skupino Carpe diem. Kaj naredite z nekom,
ki enostavno ni rojen za na oder, bolj grobo povedano,
z nekom, ki res ne zna igrati?*

To je težka dilema. Žal imamo drevesa narejena že
iz papirja, haha. Zavedam se, da nismo profesionalno
gledališče, in veliko mi pomeni že dijakova želja po
priključitvi k dramski skupini. Torej želja po tem,
da bi nastopal. Res je težko, če pri tem ni učinkovit,
ker energijo v dramski prizor vsekakor prinaša.
Kot mentorica si lahko na neki točki rečem, da to
ne bo šlo, in zamenjam vloge. Se pa prej kot to po
navadi zgodi, da ta, ki ni učinkovit, sam začuti
nelagodje in se distancira od nastopanja ter raje
prevzame kakšno drugo nalogo v dramskem krožku,
saj je veliko del tudi v ozadju.

*S katerim pisateljem iz katerega obdobja se najbolj
poistovetite?*

Z italijansko pisateljico Eleno Ferrante. Vse njene
knjige imam doma. Bila sem zelo navdušena nad
njenim Neapeljskim ciklom. Prebrala sem ga trikrat
in pogledala vse serije. Zdi se mi, da mi je bila ta zgodba
zelo pisana na kožo. Obožujem jug Italije, zgodba pa
je postavljena v takšno okolje, kjer prihajajo do izraza
ekstremni medsebojni odnosi in tukaj literatura zaživi.
Ona je v tem mojstrska.

*Če bi lahko izbirali med vsemi nadnaravnimi močmi, katero
bi imeli?*

Da bi pritisnila na gumb in noben otrok ne bi bil več
žrtev nasilja, ki ga nad njimi kakorkoli izvajajo odrasli.

Katera žival bi bili?

Panda. Zagotovo. Ste že kdaj videli pando v njenem
značilnem položaju? Nekam se zlekne, da ji je udobno,
in vedno nekaj jé. V šapi ji manjka samo še knjiga.

**Zagotovo je na mojo
odločitev za pedagoški
poklic vplivalo tudi nekaj
učiteljev, ki so mi bili zgled
in so to idejo le še
podkrepili.**

»Več dela me je naučilo boljše organizacije časa.«

B NEŽA TOPLAK
F MANCA MAHNIČ

Vodenje dijaške skupnosti predstavlja pomembno odgovornost in odlično priložnost za razvoj vodstvenih veščin, ustvarjalnosti in sodelovanja med dijaki. Dijaška skupnost gimnazije Ledina (DSGL) ima že dolgo tradicijo uspešnega dialoga med dijaki in vodstvom šole, med katerim imajo dijaki možnost izraziti svoje ideje in mnenja, uveljaviti spremembe in sooblikovati ledinski vsakdan.

Vloga predsednice DSGL je več kot le formalna funkcija – potrebno je imeti vizijo, motivacijo in trdno voljo, da je njeno delovanje v korist dijakom. K temu pripomore tudi poznavanje interesov in izzivov, s katerimi se soočajo dijaki, potrebno pa je tudi diplomatsko uravnavanje pričakovanj različnih strani. Zasedanje položaja predsednice dijaške skupnosti pomeni usklajevanje nalog predsednice z rednimi šolskimi obveznostmi, kar zahteva organiziranost, disciplino, obvladovanje časa in – včasih – tudi dobre živce. Da bi o radostih in težavah predsednice DSGL Ive Čoga slišali iz prve roke, je nastal tale intervju.

Zakaj si se odločila, da kandidiraš za predsednico dijaške skupnosti? Kako so potekale volitve, kaj meniš o sokandidatih?

Že v osnovni šoli sem bila članica šolske skupnosti in otroškega parlamenta, v srednji šoli pa sem se pridružila dijaški skupnosti. Kandidirala sem, ker si želim novih izkušenj in verjamem, da lahko letos Ledini prinesem nekaj novosti ter ohranim in izpeljem že uveljavljene dogodke. Volitve so bile napete, saj nihče izmed kandidatov ni bil slaba izbira. Vsak je h kandidaturi pristopil na svoj način in – iskreno, nisem pričakovala takšnega razpleta. Sokandidate zelo cenim, saj so vsi pokazali voljo in inovativne ideje za izboljšanje šole, zato mislim, da skupaj oblikujemo dobro predsedstvo.

Kakšne so tvoje naloge kot predsednica DSGL in katere projekte želiš razviti?

Skupaj s predsedstvom načrtujemo mesečne projekte, ki jih razdelimo znotraj dijaške skupnosti. Kot predsednica

pomagam vodjem projektov pri izvedbi aktivnosti in se skupaj s podpredsednikom Andražem Šmajdekom udeležujem sej sveta šole. Pomagam pri komunikaciji s predsedniki razredov, skupaj s Teodoro Novaković pa skrbiva tudi za objave in vodenje profila dijaške skupnosti na Instagramu. Eden izmed večjih letošnjih projektov je ustvarjanje podcasta, ki bo kmalu na voljo za poslušanje, poleg tega pa si prizadevam za več tematskih tednov in nove aktivnosti.

Kako usklajuješ šolske obveznosti z nalogami predsednice?

Delo za dijaško skupnost mi na nek način pomeni oddih od učenja, zato mi usklajevanje ne predstavlja večjih težav. Med učenjem si z veseljem vzamem čas za dijaške zadeve. Večji izziv pa so sestanki in obveznosti med poukom, saj zaradi tega kdaj izpustim šolsko uro. Na splošno pa menim, da me je več dela naučilo boljše organizacije časa.

Motivira me misel, da sem v srednji šoli le enkrat v življenju, zato želim čim bolj polepšati ta štiri leta ne le sebi in svojim sošolcem, temveč čim več ledincem.

Kaj ti pomeni biti predsednica DSGL in kako ta vloga vpliva na tvoje vsakdanje življenje?

Vloga predsednice mi veliko pomeni in prinaša odgovornost. Naučila sem se bolje sporazumevati, hitreje sprejemati odločitve in učinkoviteje sodelovati, kar pozitivno vpliva na moje vsakdanje življenje. Dijaška skupnost mi predstavlja veselje in motivacijo, da delam za šolo.

Kaj meniš, da je bil doslej največji dosežek DSGL, in zakaj?

Največji dosežek je, da smo uspeli ustvariti močno tradicijo ponavljajočih se dogodkov na šoli. Eden od večjih vsakoletnih uspehov so po mojem mnenju Vugiji, ki so

resen in zahteven organizacijski zalogaj, predvsem za tretje- in četrtošolce, saj prireditev poteka na visoki ravni s pestrim programom, ki ga kreiramo dijaki.

Na katere izzive naletite pri organiziranju večjih dogodkov za dijake (npr. kosanjev piknik, movie night)?

Glavni izzivi so predvsem usklajevanje različnih želja, saj je želja skoraj toliko, kot je dijakov, organizacija prostora in opreme, nakup potrebnih materialov ter logistika.

Kako se spopadaš s težavami ali pritiski, ko nekaj ne gre po načrtih?

Verjamem, da se za vsako težavo najde rešitev, če le obstaja volja. Pogosto nekaj ne gre po načrtih, vendar vedno lahko računam na pomoč članov dijaške skupnosti. Skupaj vedno najdemo rešitev.

Če bi lahko na Gimnaziji Ledina uvedla kakršnokoli spremembo, ki bi gimnazijo izboljšala, kaj bi spremenila?

Naredila bi več sob, kot sta zelena in siva, več prostorov za počitek in več kotičkov za učenje, zato da nam po šoli

ni treba v knjižnico. Zgradila bi dvorano za dogodke in več ženskih stranišč. Rada bi tudi, da bi dijaška skupnost imela več svobode pri organizaciji dogodkov, kot na primer sleepover v šoli in dijaške zabave, čeprav nas pri tem omejuje dejstvo, da je šola predvsem izobraževalna ustanova.

Dogodki, ki jih organiziramo, pomagajo pri povezovanju dijakov in spodbujajo občutek pripadnosti Ledini.

Kako se v DSGL odločate o tem, katere projekte boste izvedli?

Vse se začne z idejo, ki jo nato na sestankih izoblikujemo in ocenimo njeno izvedljivost. Dijaška skupnost vključuje dijake z različnimi mnenji in interesi, zato je ključno,

da s skupnim odločanjem in poslušanjem drug drugega presodimo, katere projekte bomo izpeljali. Tudi razlike v starosti prinašajo različne perspektive o tem, kaj si dijaki res želimo.

Kako bi opisala medsebojno sodelovanje in odnose med dijaki različnih letnikov?

V dijaški skupnosti medgeneracijsko dobro sodelujemo, a se lahko sodelovanje na ravni celotne šole še izboljša. Tudi dogodki, ki jih organiziramo, pomagajo pri povezovanju dijakov in spodbujajo občutek pripadnosti Ledini.

Kakšno vlogo ima po tvojem mnenju dijaška skupnost v šolskem življenju?

Dijaška skupnost ima velik vpliv, saj prispeva k utripu šole. DSGL je kot vez, ki povezuje dijake in spodbuja tudi nečlane, da izražajo svoje talente in sodelujejo pri naših projektih. Mislim tudi, da so dogodki, ki jih organiziramo, pomembni za promocijo šole na informativnih dnevih in vsako leto pritegnejo nove devetošolce k vpisu na Ledino.

Kako se DSGL vključuje v dialog in sodeluje z učitelji ter vodstvom šole?

Pri tajnici smo tako pogosto, da smo že domači, naši mentorici Tamara Možina Artač in Sara Abrahamsberg pa sta tudi vajeni pogostih obiskov. Včasih se za pomoč obrnemo tudi na druge profesorje, na primer profesorja Cotmana, ki nam je zelo pomagal pri kostanjevem pikniku.

Kateri so po tvojem mnenju najpogostejši izzivi, s katerimi se srečujejo dijaki na gimnaziji?

Po mojem mnenju so največji izzivi prehod iz osnovne šole na gimnazijo, postavljanje prioritet in usklajevanje šolskih obveznosti s prostim časom. Tudi sama se pogosto sprašujem, ali naj dan namenim sebi ali šoli, kar je po mojem mnenju kar tipična dilema povprečnega gimnazijca. Mislim, da je pravo ravnotežje med obema stranema ključ do uspeha.

Kaj te najbolj motivira pri delu s sošolci in z dijaško skupnostjo?

Motivira me misel, da sem v srednji šoli le enkrat v življenju, zato želim čim bolj polepšati ta štiri leta ne le sebi in svojim sošolcem, temveč čim več ledincem. Res me veseli, ko po zaključenih dijaških dogodkih prejmemo pohvale in pozitivne odzive.

Kaj bi sporočila bodočim predsednikom ali predsednicam dijaške skupnosti?

Želela bi jih spodbuditi, naj nadaljujejo s tem, da ohranijo Ledino prijetno, in poskusijo uresničiti kakšne svoje, nove inovativne ideje. Upam tudi, da bomo v prihodnosti imeli več ženskih predsednic, saj sem letos šele tretja v zgodovini DSGL. Pomembno je, da predsedniki poslušajo dijake in ostanejo odprti za njihova njenja, negativna ali pozitivna.

Kdo je tvoj največji vzornik in zakaj?

Osebo nimam le enega vzornika. Najbolj me navdihujejo preprosti ljudje iz vsakdanjega življenja, ki so vsak na svoj način uspeli uresničiti svoje sanje. Posebno mesto pri meni imajo tudi zgodbe ljudi, ki sem jih srečala na potovanjih po svetu.

Katera knjiga ali film te je najbolj navdihnil in zakaj?

V zadnjem času me je navdihnila knjiga *The Island of Sea Women* avtorice Lise See, ki govori o potapljačicah na korejskem otoku Jeju. Sama se rada potapljam, zato me je ta zgodba zelo pritegnila.

**Pomembno je,
da predsedniki poslušajo
dijake in ostanejo odprti
za njihova njenja,
negativna ali pozitivna.**

Se ti zdi pomembno sodelovati z dijaškimi skupnostmi drugih šol in organizirati skupne dogodke?

Absolutno. Tako lahko povežemo dijake iz različnih šol, le organizacija projektov je malenkost zahtevnejša od organizacije običajnega projekta. Med seboj bi si lahko tudi izmenjali izkušnje in morda izvedli kakšen dogodek za vse dijake, na večji ravni.

Letos zaključuješ Gimnazijo Ledina. Kateri dogodek ti bo najbolj ostal v spominu?

V treh letih se je zgodilo toliko dogodkov, da je težko izbrati le enega. V spominu mi bodo za vedno ostale šolske ekskurzije. Od prve pokoronske ekskurzije v Provanso v prvem letniku, predlanske v Berlin in Prago ter letošnje v Bosno. V lepem spominu mi bodo ostali tudi vsi dijaški dogodki, tisti, pri katerih sem sodelovala, in seveda vsi ostali.

Kako se najlažje učiš in kakšni so tvoji načrti po opravljeni maturi? Kako misliš, da ti bo vloga predsednice DSGL pomagala v življenju?

Včasih se zelo težko zberem pri učenju predmetov, ki mi niso najljubši. Takrat si pomagam s pomodoro timerji na Youtubeu. Delanje izpiskov mi ne koristi preveč, zato si raje delam flashcards, da si snov lažje zapomnim (npr. Quizlet). Rada delam na tablici, s katero naredim tudi največ zapiskov v šoli – na njej imam vse zbrano na enem mestu, pa tudi podčrtujem raje.

Po maturi si najprej želim ustvariti čim več trajnih lepih spominov na najdaljše počitnice v življenju, nato pa v oktobru vstopiti na fakulteto, ki mi bo omogočila, da se še naprej razvijam na področjih, ki me zanimajo. Verjetno se bom odločila za študij katere od družboslovnih smeri. Nisem še čisto odločena, kam me bo pot zanesla, vendar verjamem, da se bom, ko bo prišlo do odločitve, odločila pravilno. Vem, da mi bo vloga predsednice prinesla veliko uporabnih veščin, predvsem glede organizacije dela, sodelovanja in delavnosti.

**Najbolj me navdihujejo
preprosti ljudje iz
vsakdanjega življenja, ki so
vsak na svoj način uspeli
uresničiti svoje sanje.**

»Če poslušalec liku verjame, je to za nas zmaga!«

B MANCA GRČAR, KARIN FORTE, NEŽA TOPLAK
F SARA HALILOVIČ

Tilen Artač je obraz in glas številnih imitacij znanih slovenskih politikov in zvezdnikov, tako na Radiu Ga ga kot v oddaji Kaj dogaja? na RTV Slovenija. Kariero je sicer začel kot glasbenik, nato pa ga je pot zanesla na radio in pozneje televizijo, trenutno pa polni slovenske glasbene dvorane s koncertom Klasični Artač.

Kakšna je bila vaša srednješolska izkušnja? Česa se najbolj spominjate?

Hodil sem na umetniško gimnazijo, saj me je glasba od nekdaj zanimala, zato sem ji posvetil večino svojega časa. Zanimala me je vsaka podrobnost v zvezi z glasbo. Imel sem srečo, da so me violončelo poučevali res dobri profesorji, ki so imeli ogromno znanja in so me spodbujali pri raziskovanju glasbe. Seveda sem moral vsak dan veliko vaditi. Poleg glasbenih smo imeli tudi druge predmete, pri katerih pa nisem bil najbolj vzoren učenec. Z njimi se nisem kaj dosti ukvarjal, kar je seveda vplivalo na moj rezultat ob koncu konference; namigujem tudi na kakšno negativno oceno. Na faks sem se vpisal, še preden sem končal gimnazijo – šel sem študirat na akademijo za glasbo v Zagrebu že tisto leto, ko bi moral obiskovati četrti letnik gimnazije. V bistvu sem s srednjo šolo precej hitro zaključil.

V tem obdobju in pozneje na faksu mi je verjetno največ dala komorna glasba – dobil sem občutek, kako sodelovati z drugimi v ekipi. Zdi se mi, da se prek komorne glasbe res naučimo poslušati drug drugega, se razumeti, dopolnjevati in sprejemati interpretacije drugih tudi na ostalih področjih življenja.

Kako ste od glasbe prišli v imitatorstvo?

Tudi to izvira iz gimnazije. Z Juretom Godlerjem sva bila sošolca na umetniški gimnaziji in enkrat sva se odločila sodelovati v oddaji Tistega lepega popoldneva, ki sta jo vodila Anja Križnik Tomažin in Lado Bizovičar. V tej oddaji je bila rubrika Pet minut slave, v katero je lahko prišel kdorkoli in pokazal svoj talent. Z Godlerjem sva napisala scenarij, vsak je imel pripravljenih nekaj imitacij in tam sva naredila vtis na ustvarjalce oddaje. Spoznala sva tudi Saša Hribarja, ki naju je povabil v oddajo Radio

Ga ga. Prvo opozorilo mojih staršev, potem ko sem začel delati na radiu, je bilo seveda: »Najprej boš diplomiral, potem se boš pa naprej zezal. Premlad si za to, kar zdaj počneš na televiziji.« Star sem bil namreč sedemnajst let in starša sta se zavedala, da se moram najprej posvetiti šoli in izobrazbi, konec koncev sta tudi onadva vložila veliko časa in denarja v mojo glasbeno izobrazbo. Zato sem hkrati delal na televiziji in radiu, magistriral v Zagrebu in potem šel še na akademijo v Gradec in študiral do šestindvajsetega leta. Čez teden sem bil na akademiji v Zagrebu, za vikend pa sem prišel v Ljubljano, delal oddaje na televiziji, nastopal, potem pa nazaj. Enako je bilo med študijem v Gradcu. Delal sem stvari, ki me dejansko veselijo, tempo pa sem imel že od nekdaj kar hud.

Sašo Hribar vas je torej povabil v skupino ustvarjalcev Radia Ga ga. Kako pomembni so mentorji pri razvoju potenciala mladih?

Saševo vabilo je bila prva priložnost, ki sem jo dobil, da se javnosti pokažem tudi kot imitator. Imel sem talent, ne pa še znanja in izkušenj, zato je bilo dobro, da je bil Sašo Hribar moj mentor. Dobro je vedel, česa sem sposoben, in me potem usmerjal. Mentorji seveda so pomembni, pomembno pa je tudi to, da se človek trudi, če ga nekaj res zanima. Ni se treba obremenjevati, da v današnjem svetu ne bi bil opažen, če je nekdo dober, kvaliteten, ima znanje in talent. Morda je danes celo večji problem to, da se opazi tudi takšne, ki si ne bi zaslužili biti tako zelo v ospredju.

Glasba je tako široka umetnost, da je nemogoče reči, da ne veš, kje dobiti vsebino. Materiala je res neskončno.

Glede na to, da imate že od nekdaj natrpan urnik, kako se v redkih trenutkih, ko imate čas, sprostiti?

Ljudje me velikokrat opozarjajo, da preveč delam in bom izgorel. To mi zagotovo govorijo že deset let, če ne več. Sam sem takega tempa navajen iz mladosti; seveda bi se mi lahko kdaj zgodilo, da ne bi zmožel, a zaenkrat imam občutek, da me to, kar počnem, veseli. In toliko kot me iztroši, me hkrati tudi napolni.

Od leta 2012 imam svoj s. p., tako da si konec koncev dela naložim toliko, kolikor želim. Zdaj ko imam oddajo na televiziji, imam z njo veliko dela, potem so tu še ostali projekti. Sem pa prišel v življenjsko obdobje, ko vedno večkrat rečem: »Ne, žal ne morem, nimam časa. Z veseljem bi, a tokrat ne gre.« Starejši kot je človek, bolj se navadi reči »ne«. Zavedam se, da bom počasi moral začeti zmanjševati ta tempo, saj telo pri štiridesetih drugače funkcionira kot pri dvajsetih. Če bi sedaj čez teden študiral

v Zagrebu, potem pa med vikendom delal v Ljubljani ... Uf, se mi zdi, da bi bil kar precej bolj utrujen, kot sem bil takrat. Pa še žurali smo ga – da o tem sploh ne govorim ... (smeh)

V oddaji Kaj dogaja?, v rubriki Mala terasa, izvajate glasbene parodije. Kako nastane besedilo, glede na to, da je verjetno potrebne veliko kreativnosti in vsega, kar spada zraven?

Pri nas je tako: v ponedeljek dopoldne se dobimo s celotno ekipo. V ekipi so: oče oddaje Kaj dogaja?, Igor Bračič, pisec Jernej Celec (ki je tudi stand-up komik), potem pa še Robert Petan, ki ima svojo rubriko (S)HIT tedna, Admir Baltić, ki ima rubriko Beseda tedna, igralka

Alenka Marinič, in urednica Maša Klun, ki bdi nad celotno oddajo.

Torej, ob ponedeljkih okoli pol desetih se dobimo na sestanku, ki traja do enih, dveh, odvisno, kako nam gre zadeva in koliko se dogaja že v ponedeljek. Določimo, kako bo oddaja tekla, kdo bo gost, kako bi zapeljali določene skeče, kaj je najbolj aktualno. Včasih še malo počakamo, kaj se bo dogajalo čez teden, in potem določimo, kaj bo skeč, kateri komad bo na Mali terasi, pogovorimo se, katera imitacija bo izvedena, katerega pevca zadenem, katerega ne ... Besedila nastajajo v ponedeljek in torek, napiše jih Igor Bračič, jaz dodam še kakšne »cukre«. O vsebini skečev obvestimo masko in kostumografe. V sredo zjutraj že začnemo snemati skeče, v četrtek snemamo Palomar, v petek snemamo News, intervju z gostom in Malo teraso. V ozadju oddaje je velika ekipa, ki je odgovorna za izdelek, ki ga tedensko dajemo na televizijo. Ni zadosti samo, da lik zadenem glasovno, zelo pomembni so tudi dobra maska, kostumi, tekst, režija. Aparat v ozadju torej skrbi, da oddaja ohranja kvaliteto, da smo zanimivi, da smo gledani, da smo priljubljeni, da smo aktualni, da nas gledalci in gledalke opazijo.

Dejstvo, ali je lik iz sveta znanih, ali je znanstvenik ali karkoli drugega, je povsem nepomembno, važno je, da je prepričljiv.

Za katerega od vseh likov, ki ste jih do zdaj imitirali, bi rekli, da vam je najbolj ostal v spominu oz. da vam je bil najzanimivejši?

Ko sem moral prvič naštudirati imitacijo ministra Luke Mesca, nisem vedel, kako ga bom zadel, do nekaj minut, preden sem stopil pred kamero. Enostavno nisem vedel, kako bi ga imitiral. Redakcija me je vztrajno nagovarjala, naj naštudiram Mesca, ampak nisem vedel, kako naj se ga lotim. Maskerke so za lik celo naredile lasuljo. In ker je bila lasulja že končana, tekst napisan, ekipa v nizkem startu, Mala terasa pripravljena, je Mesec torej moral biti, samo jaz ga še nisem naštudiral. Ko sem bil že preoblečen v Mesca, že v maski, sem Igorju potožil: »Igor, jaz ne vem, kako Mesec govori. Ne znam ga imitirati. Kaj naj zdaj?« Pri njegovi imitaciji se namreč nisem mogel na nič nasloniti. Potem pa sem stopil pred kamero, se zagledal v monitorju in pomislil: »Počakaj malo, saj mi ni treba imitirati Mesca, v bistvu sem mu na videz zelo podoben.« Ker sem bil še negotov, sem začel govoriti malo boječe in kar naenkrat je Mesec nastal. Nato smo posneli Malo teraso, jo pogledali (vedno, ko nekaj posnamemo, to pogledamo, in če ni dobro, posnamemo še enkrat) in ugotovili, da sem mu strašljivo podoben. Imitacija je nastala zelo spontano, ne da bi ga študiral in ne da bi pred

ogledalom vabil (tega nikoli ne delam). Zame je bila to zelo zanimiva izkušnja. In kaj je naredil on? Čez štirinajst dni gre k frizerju in se postrige. Naša lasulja ni bila več uporabna. Na srečo se je postrigel na frizuro zelo podobno moji. In sem si mislil: »Aha, Mesec se je ostrigel na Artača. Še bližje smo.«

Letos ste v sodelovanju s Slovenskim mladinskim orkestrom na oder postavili predstavo Klasični Artač. Kako je delati z mladimi?

V Slovenskem mladinskem orkestru igrajo mladi talenti, vsi zelo dobri, glasba jih zanima. Zelo sem vesel, da lahko sodelujem z njimi. To je simfonični orkester, kar

pomeni, da je na odru 45 mladih glasbenikov, in je to res lepo videti. Na odru se čuti posebna energija. Predstava, ki sva jo napisala z Juretom Godlerjem, gledalce in poslušalce popelje v moj svet, svet klasične glasbe, kjer se počutim zelo dobro. Ta svet mi je še bolj jasen kot na primer satira, ker sem klasični glasbi posvetil veliko časa. V predstavi sem v vlogi pripovedovalca, opernega pevca in violončelista. Vse tisto, čemur sem v življenju posvetil največ časa, smo v tej predstavi združili v svet klasične glasbe ob spremljavi mladinskega simfoničnega orkestra. Zelo sem vesel, da smo začeli ta projekt. Do zdaj smo imeli šestnajst predstav po Sloveniji in odzivi so zelo dobri, zdi se, da je vsem všeč. Predstava je tudi poučna:

klasično glasbo predstavimo na drugačen način, iz opere, Beethovna, Mozarta naredimo parodijo. Ta projekt se mi zdi nekaj posebnega za slovenski prostor. Odzivi so dobri, publika ga je lepo sprejela, tako da bodo še ponovitve. Je pa res, da veliko mladih iz orkestra študira v tujini, zato smo bili omejeni le na mesec in pol. Zdaj so odšli študirat, ko pridejo nazaj, pa lahko spet naredimo nekaj predstav. Očitno bo to predstava, ki jo bomo igrali po obdobjih.

Glede na to, da se je ta projekt izkazal za zelo uspešnega, bi se kdaj lotili še kakšnega podobnega?

Klasični Artač se bo seveda še nadaljeval, razmišljamo pa že o Baročnem Artaču, Renesančnem Artaču,

Romantičnem Artaču ... Glasba je tako široka umetnost, da je nemogoče reči, da ne veš, kje dobiti vsebino. Materiala je res neskončno.

Kje ste dobili navdih za priredbo folkopere in kako je prišlo do odločitve, da boste priredili prav Cecino »Pazi s kime spavaš«? Ta znani turbofolk komad se mi zdi zanimiv, res mi je všeč, ker ga ne pričakuješ v svetu klasične glasbe. Da bo nek komad uspel v klasični izvedbi, mora biti v osnovi dober, harmonije morajo biti zanimive, enako tudi ritem in besedilo. Šele takrat lahko komad zaživi v svetu klasične glasbe. Zelo moderno je igrati pop pesmi na klasične instrumente, mi pa smo pop komad izvedli v klasičnem stilu. Z Juretom Godlerjem, ki je napisal priredbo, se strinjava, da dobri komadi, ne glede na to, ali so pop, rock, turbofolk ali pa narodnozabavni, izvirajo iz klasične glasbe. Dobre harmonije izvirajo od Mozarta, Haydna ... Časi so zdaj drugačni, ampak harmonije so iste. In dobre harmonije človeka prepričajo, ga ganejo, ne glede na to, ali so pri Mozartu, Ceci ali pa pri Modrijanih. V naši predstavi igramo tudi priredbo Modrijanov. Vse seveda postavimo v klasični kontekst, na primer »Pazi s kime spavaš« je v predstavi napisal Gioachino Rossini, naslov pa je »Aria fai attenzione a con chi dormi«. Komad Modrijanov »Du, du meine Blume« naj bi napisal Haydn. Tako smo se lotili tega in ljudem je zanimivo. Z Juretom sva pred leti naredila priredbo komada Gangnam Style za orkester in tenor, ki sva jo izvedla na koncertu in je

pritegnila veliko pozornosti. To delava že dolgo časa in vedno je zanimivo, kako se javnost odzove na komad, postavljen v klasični stil. V bistvu damo s tem pesmi neko priznanje, poklon. Ceca se je tudi odzvala na priredbo in poslala videosporočilo, v katerem se mi je zahvalila, da smo naredili priredbo. Pač, ljudem je všeč, da se take komade izvaja v klasičnem stilu, na operni način.

Nikoli se ne smeš počutiti ogroženega zaradi nekoga, ki je boljši od tebe, bolje je biti vesel, da ga imaš ob sebi.

Precej ste aktivni tako na televiziji kot na radiu. Kateri medij pa vam je bolj pri srcu?

Rodil sem se na radiu, in če začneš na radiu, ti je ta vedno bolj pri srcu. Sicer sem tudi na televiziji že zelo dolgo, se pa še vedno na radiu počutim najbolj domače in udobno, čeprav je danes tudi radio postal že televizija. Ko smo začeli Radio Ga ga, je bil pomemben samo zvok, zdaj pa se že vse snema, torej je postal televizija. Ampak še vedno je občutek radijski.

Kakšen je pomen Radia Ga ga za slovensko kulturno in politično sceno?

Na Radiu Ga ga delam že več kot dvajset let. Po mojem mnenju je Sašo Hribar s to kultno oddajo, ki ima po tridesetih letih obstoja že več kot tisoč oddaj, uspel spodbuditi zanimanje za politično satiro in imitacijo pri različnih generacijah. Zanimivo se mi zdi, ko mi ljudje rečejo: »Poslušal sem vas že v osnovni šoli.« Najprej se vprašam: »Ali sem že tako star?«, potem pa si rečem: »To je poslušal že kot otrok, zdaj je odrasel in še vedno poslušša.« To pomeni, da smo uspeli prepričati različne generacije in imamo širok spekter publike, kar je dobro. Podobno je tudi pri oddaji Kaj dogaja?, ki se je začela leta 2018. Včasih dobim komentarje: »Spomnim se, ko sem vas gledal pred šestimi leti.« Ljudje, ki so bili takrat stari deset let, so zdaj šestnajst ali sedemnajst, torej skorajda že odrasli, in še vedno gledajo našo oddajo. Če izhajam iz sebe: tisto, kar mi je bilo všeč, ko sem bil otrok, mi je všeč še danes. Bil sem velik oboževalec oddaje Teater Paradižnik, ki je nastala v devetdesetih pod režijo Branka Đurića, in čeprav nisem več otrok, se ob gledanju še vedno neizmerno zabavam. Vsi nastopajoči, od Gojca (Gojmirja Lešnjaka) do Janeza Škofa,

so bili že takrat vrhunski igralci in jih še vedno občudujem, tako kot sem jih že takrat. Ko sem bil star okoli dvajset let, sem pri nekem projektu delal z Gojcem. Ko sem ga prvič srečal, sem mu rekel: »Gojc, oprost, vem, da ti bo malo smešno, ampak rad bi ti povedal, da sem tvoj veliki fen in te res občudujem.« Že kot otroka so me prepričali igralci oziroma performerji, ki so igrali prepričljive like, take, ki jim je človek lahko verjel. In to je po mojem mnenju bistvo imitacije in likov, ki jih delamo tako na Radiu Ga ga kot tudi v Kaj dogaja?. Dejstvo, ali je lik iz sveta znanih, ali je znanstvenik ali karkoli drugega, je povsem nepomembno, važno je, da je prepričljiv. In če mu poslušalci oziroma gledalci verjamejo, je to zmaga za oddajo.

Kaj se vam zdi, da bi mladi danes morali slišati?

Nerad svetujem, ker kdo sem zdaj jaz, da bom mladim solil pamet. Vi živite drugače, kot sem živel jaz v vaših letih. Morda je dandanes za mlade celo težje, kot je bilo za mojo generacijo, saj mi nismo imeli socialnih omrežij in je čas tekkel počasneje, ker smo se ukvarjali s povsem drugimi stvarmi.

Pogosto se mi zdi, da se vse stvari v življenju zgodijo z razlogom in človeka pripeljejo tja, kamor mora priti. Moja mama ves čas pravi, da je življenje dolgo, s čimer se povsem strinjam. Ne smemo prehitro pričakovati, da se bo neka stvar zgodila. Na televiziji sem začel delati, ko sem bil star sedemnajst let. Takrat mi je marsikateri ustvarjalec in odločevalec na televiziji rekel, da ne bom nikoli voditelj. Biti voditelj je na nek način namreč največ, kar lahko na tem področju dosežeš. S tem se nisem nikoli preveč obremenjeval, a zavedal sem se svojih sposobnosti in tega, kaj bi se lahko še naučil. Nekoč me je nek odločevalec (ne smem ga imenovati in povedati, na kateri televiziji dela) vprašal:

Tudi pri grafu utripa srca je pomembno, da so odstopanja čim večja, ker to pomeni življenje. Če je črta ravna, če vsi razmišljajo enako, to pomeni konec in smrt.

»Kaj ti manjka kot voditelju?« Odgovoril sem mu, da ne vem, a sem odgovor poznal – manjkal mi je producent, ki bi v meni prepoznal talent in bil pripravljen vame investirati čas in energijo, da bi me naredil v voditelja. Po vseh letih dela na televiziji sem leta 2018 prvič dobil priložnost za to. Ljudje, ki so v meni očitno videli potencial, so me vprašali, ali bi ubral to karierno pot, na kar sem jim odgovoril, da zaupam njihovi presoji. Del te ekipe je še vedno z mano.

Druga stvar, ki bi jo rad izpostavil, je, da je pomembno biti obkrožen z ljudmi, ki so boljši od tebe. Nikoli se ne smeš počutiti ogroženega zaradi nekoga, ki je boljši od tebe, raje bodi vesel, da ga imaš ob sebi. Taki ljudje bodo vedeli, kaj je dobro zate, in te vodili naprej.

In še tretja stvar – v vsaki ekipi je ključno, da imajo člani različna mnenja, prepričanja in vzgojo. Tudi pri grafu utripa srca je pomembno, da so odstopanja čim večja, ker to pomeni življenje. Če je črta ravna, če vsi razmišljajo enako, to pomeni konec in smrt. Seveda morajo člani tima različnost sprejeti in prisluhniti drug drugemu in tako ustvariti prostor, kjer se vsi počutijo dobro.

Učinkovitost učenja, stres in umetnost trajnega znanja

B ANAISA STERLE LAIGNEL, DARKO KOŠIČ, PROF.

Skorajda ni možno prešteti študij, ki tako ali drugače izpostavljajo, kakšna težava je stres v današnjih časih. Od tega, da ima vse več ljudi težave z anksioznostjo, do tega, da se ta pojavlja pri vse mlajših. Ko pa se vprašamo po vzrokih za takšne razmere, lahko dobimo raznolik nabor ne ravno optimističnih odgovorov, kot sta: da pač živimo v dobi, polni raznovrstnih kriz, ali pa, da je za vse kriva digitalna tehnologija. Če povzamemo: več kot dovolj razlogov je, da se vdamo in obrnemo stran od svojih intelektualnih ciljev.

Čeprav okolje brez dvoma nosi del odgovornosti, smo za to, kako si pomagamo, v bistvu odgovorni sami. Sami smo se zmožni tudi odločiti, da bomo vsaj poskusili izboljšati lastno situacijo in razviti svoj potencial. Tako se lahko tudi v akademskem okolju, ko opazimo, da nam tisto, kar je že malo več kot trema, vztrajno odnaša dosežke, vprašamo: Kaj pa sedaj? Če je zadeva res huda, je seveda potreben strokoven kader, začeni s šolsko svetovalno, za manj kritične primere pa lahko introspektivno raziščemo, kje omagamo proti kortizolu in adrenalinu ter kako lahko izboljšamo učenje tako, da ne bo ravno znanje prva žrtev v boju s stresom, naša samozavest pa že davno pokopana.

Ravno za te namene je profesor Košič sklenil organizirati aktivnost Obvladovanje stresa in učinkovitost učenja, ki je namenjena predvsem

dijakom tretjega in četrtega letnika. Takrat smo namreč soočeni s tremi različnimi učbeniki za en predmet, točkami za faks ter duhom mature, ki že jadra po razredu. Ker pa je znanje o obvladovanju stresa in učenja najbolje dobiti iz prve roke, je profesor za Mladiko predstavil bistvo svojega projekta in nekaj ključnih spoznanj s področja razvoja učnih sposobnosti in spopadanja s tesnobo, ki ga lahko preberete v nadaljevanju.

Bistvo iz prve roke

Pred sedmimi leti je bil v Mladiki (letnik 2017/18, prva številka, lahko jo poiščete v arhivu) v rubriki Resni članki objavljen zapis z naslovom Kdo ve, kaj je fora učenja učenja?.

Če bi zelo na kratko povzel poanto avtorice: Učenje učenja, ki smo ga takrat izvajali za vse na šoli, bi bilo bolj primerno za nivo osnovne šole, ne pa za dijake Gimnazije Ledina, saj so prišli na srednjo šolo z omejitvijo vpisa in tudi sicer dokazujejo, da se znajo učiti.

Nima smisla polemizirati s takrat zapisanim. Z marsičim se lahko povsem strinjam: naši takratni tedni učenja učenja niso bistveno vplivali na učinkovitost učenja ledincev. Po drugi plati pa, kot se pri novinarskih člankih pogosto dogaja, gre za pretežno enostranski pogled, ki ne upošteva celovitosti zelo široke problematike.

Mirno si upam trditi, da lahko prav vsak dijak z dobrim poznavanjem

zakonitosti učenja poveča svojo učinkovitost. Večina bo to tudi storila, ko bodo začeli študirati na univerzitetni stopnji. Zakaj pa tega ne bi storili že pred maturo?

Vsi ljudje se znamo učiti. Po neki oceni naj bi otrok že pred vstopom v šolo absorbiral količino znanja, ki je primerljiva z medicinsko fakulteto! (Sami presodite, ali se učenje v šoli nadaljuje z enakim tempom.) Vsaki možgani svoj razvoj začnejo kot majhen skupek celic. Skozi svoj razvoj dobivajo strukturo – in struktura možganov v veliki meri določa, kako se bo nekdo znašel v življenju. Da povem drugače: v prvih tednih po spočetju ni bilo bistvene razlike med možgani Alberta Einsteina, Elna Muska ali pa Tantadruja. Razlika nastane zaradi različnih vtisov, izkušenj in zavestnega učenja, ki skupaj oblikujejo strukturo možganov.

Da, vsak človek se zna učiti. Vendar bi se prav vsak lahko učil učinkoviteje. Šolsko dejavnost Obvladovanje stresa in učinkovitost učenja razumem kot ponudbo dijakinjam in dijakom, ki ocenijo, da je smiselno ali potrebno bolje izkoristiti svoj intelektualni potencial. Bližajoča se matura lahko priskrbi »motivacijski sunek«, da se nekdo tega loti. V vsakem primeru pa je srednješolsko učenje šele začetek razvijanja osebne učinkovitosti. Matura je pač »samo« preizkus zrelosti, kdo naj bi bil sposoben učenja na univerzitetnem nivoju.

Ena glavnih težav, ki dijake omejuje, da bi bolj razvili svoje intelektualne potencialne, je razumevanje učinkovitosti učenja. Mnogi v nižjih letnikih bi se strinjali s trditvijo, da učinkovito učenje pomeni »v kratkem času se naučiti veliko snovi za test«. Ne pomislijo pa, da učenje v kratkem času pomeni tudi pozabljanje učne snovi v kratkem času. Ko v četrtem letniku pride na vrsto učenje za maturo, tak pristop seveda ni najbolj učinkovit.

Kadar svoje učence vprašam, kaj jim pomeni učinkovito učenje, in dobim odgovor: »Učenje je učinkovito takrat, ko je znanje trajno,« me po hrbtenjači dobesedno spreleti srh navdušenja. Bravo, lahko se bomo razumeli! Učenje za trajno znanje seveda ne more biti tako hitro (in kratko), kot je lahko učenje po principu »pogoltnem znanje – izbruham na test – potegnem vodo«. Zato pa se pripravljaj na maturo ves četrti letnik. Če si pametno razporediš učenje petih predmetov čez celotno šolsko leto, bo stres v aprilu, maju in juniju nekajkrat manjši kot v primeru, da moraš takrat (morda celo ponovno) predelati in prebaviti vse za teh pet predmetov.

V spletni učilnici in s posnetki, ki so letos nastali, želim predvsem predstaviti strategije, s katerimi dosežeš trajno znanje. Ne nujno celotne snovi za test, ampak predvsem bistvo. Nekateri srednješolci sami razvijejo takšne in podobne učinkovite strategije, drugi potrebujejo pomoč. Pri povečevanju učinkovitosti učenja obstaja namreč težava. Res učinkovito učenje posameznikov se med seboj tako razlikuje kot njihove frizure, temperament, način govora ... In tako kot ne moreš na splošno povedati, kako je treba ljudi ostriči, da bodo videti simpatično, tudi ne moreš na splošno povedati, kako naj se nekdo uči, da bo učinkovitejši. Splošne smernice seveda so, konkretne strategije učenja pa si mora učenec prilagoditi in ukrojiti po svoji meri.

Kdor se resno odloči, da bo razvil učinkovit učni slog, bo zelo verjet-

no to tudi storil. A morda šele na fakulteti. Ker pač ne gre na hitro – ta proces zahteva čas in nima bližnjic. Poleg tega ne moreš razvijati bistveno novih učnih strategij v času, ko imaš (vsaj) dva testa na teden. Nemogoče. Vsaka nova strategija postane učinkovitejša od starih šele, ko si jo že nekajkrat uporabil in jo imaš že »v krvi«.

Zato smo z dejavnostjo Obvladovanje stresa in učinkovitost učenja začeli že v septembru. Ni bilo ravno velikega zanimanja, morda se bo povečan interes pojavil okrog popravnih rokov oziroma zaključka konference. Takrat je z nekaterimi prijemi še možno povečati učinkovitost učenja za maturo, kasneje, po februarju, pa je za to že prepozno. Potem dijaku ostane le še delo na obvladovanju akutnega stresa, da zdrži vsa ocenjevanja, pri čemer so vabljiva motivacija lahko dooolge počitnice.

Praktične informacije

Če menite, da bi vam konkretni napotki o učinkovitosti učenja koristili, obiščite spletno učilnico ali se udeležite delavnic ali konzultacij.

Spletna učilnica

- moodle.ledina.si
- razdelek Projekti
- naslov Obvladovanje stresa in učinkovitost učenja
- ključ za vpis: uu

Delavnice

- ob torkih ob 18.30 po Zoomu
(občasno, napovem s sporočilom prek spletne učilnice)

Konzultacije

- ob četrtek 10.10–10.30
- urnik A: učilnica 5
- urnik B: učilnica 48
- urnik C: učilnica 2

(Že vnaprej se opravičujem, ker me včasih ni zaradi sestankov v odmorih.)

Toplo vabljeni s svojimi vprašanji, težavami, izzivi, pogledi in izkušnjami.

J'accuse: Slovenske železnice

B KARIN FORTE, TINKARA KNEZ
F TILLEN ŠETINA, PROF., ELEONORA ŠANJIČ

Pozdravljeni v novi rubriki, v kateri bomo po vzoru Zolajeva pisma J'accuse v zvezi z afero Dreyfus (snov tretjega letnika, dragi najini) tokrat lajšali dušo vsem, ki so zaradi nesposobnosti Slovenskih železnic izgubili velike količine najdragocenejše valute pod soncem – časa.

Slovenske železnice, ponos slovenske prometne infrastrukture, nas z napisi +5 min, +10 min ali celo +73 min razveseljujejo že od samega nastanka, v zadnjem času pa je opaziti eksponentno naraščanje številke v zapisih zamud na vseh linijah po državi. Iz zaupnih virov smo prejeli tudi spodnjo fotografijo, ki prikazuje epsko zamudo 927 minut (preračunali smo, da to znaša 15 ur in 27 minut).

Ponekod so redno zamudo petih minut z lanskoletnim voznim redom že kar vključili v potovalni čas. Razlogi za te zamude? Neznani. Dolžina prog se ni spremenila, zato med ljudmi krožijo številne legende – lahko da so vlak med vožnjo ugrabili vesoljci, lahko da je ostal v časovni luknji, kjer čas teče drugače – včasih namreč v petih minutah strmenja v tablo na postaji vlak pridobi kar dvanajst minut zamude. V vsakem primeru pa se po številnih pričevanjih vlaki na vseh progah pogosteje kot ne preprosto ustavijo za petnajst minut med dvema postajama. Tudi to je verjetno treba razumeti, konec koncev si strojevodja zasluži imeti malico v treh urah in pol vožnje iz Ljubljane v Maribor.

Naslednji razlog za zamude torej morda tiči v zaposlenih, saj več žrtev trdi, da je njihov vlak zgrešil oz. izpustil posta-

jo. V tem primeru se bo, če boste imeli srečo, vlak vrnil po vas po postanku na naslednji postaji in s tem dodal deset minut zamude ali pa preprosto oddirjal v sončni zahod in vas pustil čakajoče na peronu.

Še eno dejstvo, ki podpira tezo o kritičnosti razmer, je to, da so Avstrijci lani začasno ukinili vlake SŽ, ki so imeli povezavo z avstrijskimi, saj so jim z zamudami povzročali težave. Lahko bi torej rekli, da smo Slovenci po enormnih zamudah vlakov že kar znani. Res je, da smo majhni in bi si želeli biti videni in slišani, a verjetno od vseh panog, v katerih prednjačimo (kolesarstvo, smučarski skoki ...) in bi lahko prednjačili, največja netočnost vlakov ni ena izmed tistih, v katerih bi želeli biti prvi v Evropi.

Profesor Šetina nam je kot ljubiteljski železniški fotograf na temo zamud in hitrosti vlakov zaupal: »Zeleni vlak, ki šteje 54 let in je najstarejši potniški vlak pri nas, je na progi proti Kamniku zadnja leta precejšnja redkost, zato je bilo na deževno popoldne lanskega aprila smiselno izkoristiti priložnost, ki se je ponudila. Vozil je kot regionalni vlak, ki ima postanke le na približno polovici vseh postaj, pa je bila vožnja po cesti, čeravno v popoldanski gneči, vseeno hitrejša od njega.«

Pri zamišljanju hitrosti vlaka je treba poleg gneče na cesti upoštevati še dejstvo, da je moral prof. Šetina svoj avto parkirati na ustreznem parkirnem mestu, iz njega pobrati vso fotografsko kramo in dežnik ter poiskati dobro pozicijo, da je posnel atraktivno fotografijo vlaka; v Kamniku je imel celo toliko časa, da se je povzpел na hrib (glej fotografije desno).

Da bodo ogoljufane žrtve Slovenskih železnic dobile možnost spregovoriti o svojih travmatičnih izkušnjah, smo zbrali nekaj osebnih izpovedi prizadetih ledinskih vozačev, ki pa bodo iz objektivnih in subjektivnih razlogov ostali anonimni. Srce parajoče izpovedi najdete na naslednjih straneh.

Ljubljana Črnuče

Šmarca

Kamnik

Prvi dan v službi

Linija Ljubljana–Zidani Most. Ustavimo na postaji Ljubljana Zalog, nakar slišim hitre korake in mimo mene priteče strojevodja, se usede v kabino na drugi strani vlaka in začnemo se voziti v nasprotno smer, nazaj proti Zidanemu Mostu. Potniki se zmedeno gledamo med seboj, nato pa se vlak spet ustavi, stroje-

vodja ugasne motor in zopet teče na drugo stran vlaka v sprednjo kabino. Starejši gospod poleg mene je poznal sprevodnico in jo vprašal, kaj se dogaja. No, long story short – strojevodja je zgrešil (sicer dolg) peron, zato ljudje niso mogli z vlaka oz. nanj in je moral malo »popraviti«. Privozili smo si še dodatnih osem minut zamude.

Ko je vlak tako pozen, da si točen

Vlak bi moral na postajo pripeljati ob 11.12, v Ljubljano pa ob 12.05. Pogledam na spletno stran SŽ in vidim, da ima vlak že 25 minut zamude. Ojej, zamudila bom! Usedem se na klop in ob 11.12 naznanijo, da prihaja vlak za Ljubljano. Mislim si: »Uau, spletna stran nima pojma. Vlak sploh ne zamuja! Super, točna bom!« Ko vlak ustavi, izstopi sprevodnica in reče starejši ženski: »Dober dan, gospa. Ali naj

rečem samo še 'dan'?« Ta ji odvrne: »Ah, saj niste vi krivi,« in vstopi. No, ko sem se usedla in pogledala na tablo, sem ugotovila, o čem je tekel prejšnji pogovor. Vlak je imel 61 minut zamude. Ujela sem torej vlak, ki bi moral priti že ob 10.12! Po mojih izračunih bi v Ljubljano z njim vseeno morala prispeti pravočasno. A brez skrbi, zamuda se je seveda še kopicila in je na koncu znašala dodatnih 25 minut.

Vlak ali postelja?

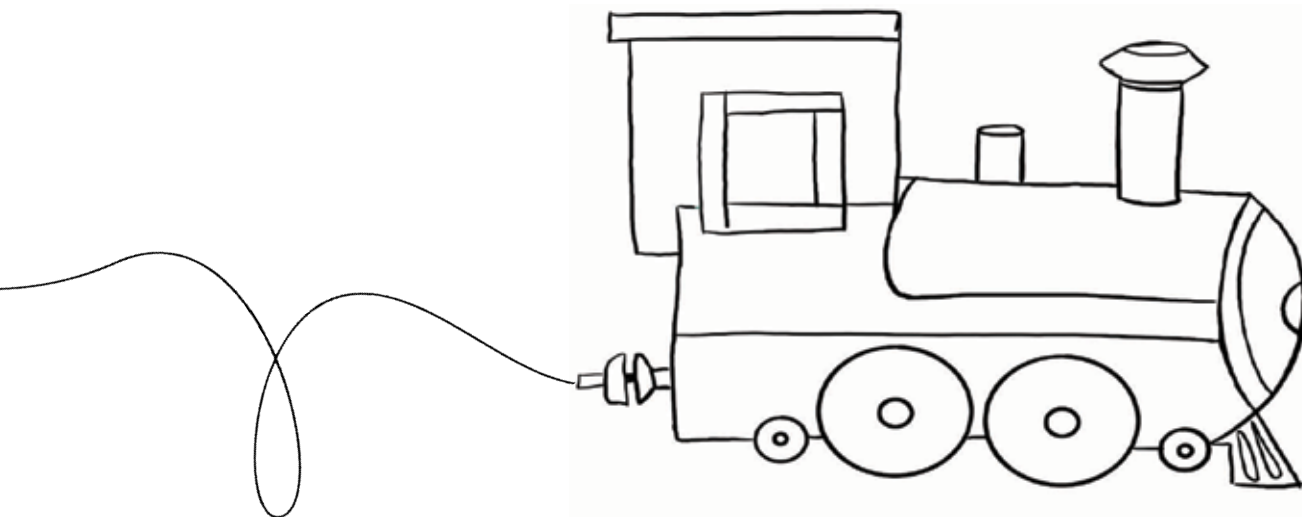
Po dolgih in napornih, možgansko ubijajočih sedmih urah pouka se vsak dan odpravim na vlak. Ob vsakem začetku šolskega leta si zadam, da bom čas na vlaku izkoristila za naloge in učenje. Dobra šala. Če 30 minut ne buljim v telefon, pa enostavno celo vožnjo mirno prespim. Vse lepo in prav, spanec je tudi pomemben, a kaj, če se ne zbudim pravočasno? Kaj, če se zbudim na drugem koncu prelepe Slovenije? Ne, to se mi ni zgodilo le enkrat; v Radovljici in na Bledu sem se zbudila že dvakrat. Saj se ne bi pritoževala – obe mesti

sta pravi čar Gorenjske –, a v vsej zmedi, zakaj skozi okno vidim Blejsko jezero in ne Spara v Medvodah, me lepote Slovenije pač ne zanimajo. Ponosno povem, da sem letos vsak dan izstopila v Medvodah in bila ob pogledu na tisti medvoški Spar več kot vesela, zahvaljujoč budilki, ki se zdaj avtomatsko vklopi. Upam le, da s svojo nadležno glasbo ne zbudim še kakšnega drugega potnika, ki namenoma nadaljuje pot do Bleda in bi si rad na udobnih sedežih Slovenskih železnic še malo odpočil.

Stranišče vs. sedež

So ljudje, ki imajo kupljeno letno karto za SŽ, in so ljudje, ki se jim nakup te karte ne izplača, zato karte kupujejo za vsako vožnjo posebej. Seveda pa lahko tudi na vlaku, tako kot pri vseh plačilnih storitvah, pot prevozimo ceneje ali celo zastonj. Najpogostejša taktika je, na primer, skrivanje na stranišču (ne bomo omenjali vonjav, ki pridejo zraven). Marsikdo je bil že priča ali celo storilec tega dejanja. Enostavno se zakleneš na stranišče, počakaš na naznanitev svoje postaje in

vlak zapustiš brez zapravljenega centa. Kaj pa ti bodo? Ne morejo te kar prisiliti in povleči s stranišča, kajne? Le pripravite si izgovor, ki bi ga, če bi konduker začel pametovati, zakričali skozi drsna vrata te smrdljive sobe. »Imam hude prebavne motnje, gospod!« ali »Babi je včeraj skuhala tako dober pasulj, gospod!« In če imate srečo, da je oseba, ki trka na vrata, moškega spola, se le zaderite: »Tisti čas v mesecu je, gospod!« Verjemite, ta vedno uspe.

Z vlakom na maraton

To, kako nam zamude vlakov in vse ostale pomanjkljivosti SŽ ovirajo vsakdan, se po vsem prebranem zdaj verjetno že vsi zavedamo. A kaj, če zaradi zamude vlaka zamudiš na DM-ov maraton?! Tu nam jasna nesposobnost te škatle na tirih ovira še naše atletske ambicije, cilje in predanost zmagi na maratonu, za katerega se ljudje pripravljajo več let (pravzaprav so me v maraton prisilili starši, a ker sem po koncu prejela majčko in nekaj nagradic,

se ne pritožujem). Zamudo vlaka na šolski dan je enostavno opravičiti; sprevodniku le rečeš za izpisek o zamudi, listek pokažeš razredniku, ta zamudo opraviči in na neprijetnost pozabiš do naslednjega dne, ko se vse to ponovi. A kaj naj naredim zdaj, če zamudim na start maratona? Naj pritečem tja z listkom o 45-minutni zamudi? Rekla bi, da ne. Zato bom za vedno krivila SŽ, da ne morem ponosno govoriti, kako sem prva pritekla skozi cilj.

SŽ = slovenska žalost

V Litiji obnavljajo postajo in moramo hoditi 400 m s prvega tira na tretji in četrti. Nekega jutra napovejo po zvočniku, da bo mednarodni vlak, ki iz Litije pelje direktno v Ljubljano, prispel namesto ob 6.52 na tretji tir pet minut kasneje, ker je na prvem tiru navaden vlak. Vsi gremo na tretji tir in čakamo. Nobenega vlaka. Nakar je

ura 7.00 in odpelje vlak s prvega tira, ki sploh ne bi smel odpeljati pred mednarodnim, ker ima ta prednost. Potem pa končno pripelje mednarodni, ampak na prvi tir, zato smo vsi tekli po tistem gradbišču. Ne samo da sem zamudil mednarodni vlak in čakal še 30 minut naslednjega, med tekom sem še padel in se mi je po torbi razlila voda!

Zgodb preživelih je seveda še mnogo in številni si o svojih izkušnjah ne upajo spregovoriti. Mnoge muči preganjavica ob pogledu na velike table na glavni železniški postaji. Vsakdo s strahom v očeh pogleda številke na koncu vrstice, ki kažejo zamudo. Koliko bo ta znašala danes?

Slovenske železnice sicer vsako leto izvajajo anketo med uporabniki glede svojih storitev in tudi letos so nam dali priložnost, da izrazimo svoje (ne)zadovoljstvo, ob tem

pa nam ponudili možnost, da s sodelovanjem v anketi osvojimo izlet z vlakom v Thermano Laško in triurno družinsko kopanje. Kako velikodušno od njih! No, če nagrado osvojite in boste imeli srečo, se boste z vštetjem povprečne zamude vlaka lahko kopali 2 uri in 13 minut. Zato vam, preljube Slovenske železnice, sporočamo: pustite karte za kopanje, zadovoljni bomo že, če se bodo vlaki, ki jih imamo, držali voznega reda in bodo zamude bolj izjema kot pravilo.

Slovenija, wtf?

B NEŽA TOPLAK, ANAISA STERLE LAIGNEL

Svet je poln čudes, ta zelena dežela pa še bolj.

Igor Mikič: Dobro jutro šmeks

Vsi že vemo, kdo je Mikič. Na spletni strani se opisuje kot alfa, mišica in pa seveda srnjak. Alfe in sigme so od včeraj, gym broji so passé, Mikič postavlja nov divjačinski ideal. Z motivacijskim sporočilom (hvala, A1, za posredništvo) »dobro jutro šmeks« pa se src dotakne bolj kot bambi.

Prihodnost slovenske lirike je v dobrih rokah

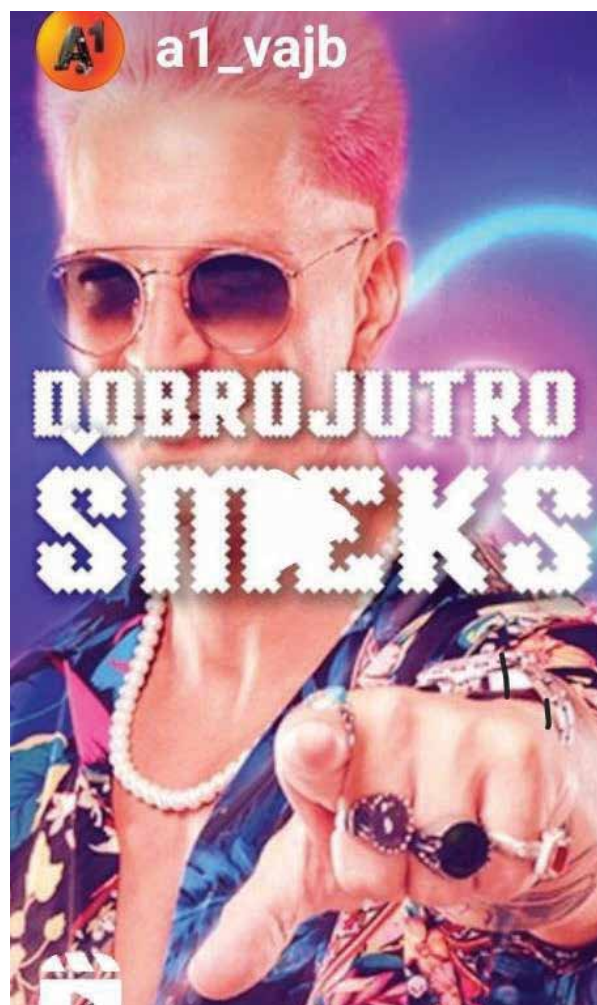
Razvpita oddaja »Slovenija ima talent« je letos postregla z mojstrovino moderne lirike:

*Kolač vež me nase.
Kolač boži mi lase.
(avtorica: Aval +-)*

Opazimo lahko klasično zaporedno rimo in odlično izpeljano anaforo, poleg tega pa je metaforika prvega verza izredno dovršena, namreč dober kolač (še posebej rumov) zaradi svoje sočne lepljive teksture res veže nase in tako bralcu postavlja vprašanje o kompleksnosti odnosov med ljudmi in pekovskimi izdelki.

LPP (Lepo pojdi peš)

Zaudarjanje, vročina in pretesna človeška bližina, ki vodijo do roba živčnega zloma. To je tragedija modernega človeka na javnem prevozu poleti. Po režiranju te serije iz tretjega sveta pa si je LPP končno uredil še uradno glasbeno spremljavo, ki jo najdete kar na Spotifyju. Namesto Peggy Loujine »It goes like nanana« s playliste »Klima na 6-ki, ne dela« bi za naslednje poletje raje predlagali: »It goes like nenene«.

M-Akademija — gimnazijski plan B

Včasih se zdi, da smo le šolsko uro stran od alternativne karijerne poti. Nekaj časa nazaj je vabila Lidl družina, letos pa ima Mercator načrt, da nas, navadne piflarske pepelke, spremeni v prave influencerske princeske. M-Akademija, za uspeh morate le obvladati poziranje pred jogurti in TikTok plese, medtem ko brez duše zrete v objektiv, saj ste le-to prodali za trojne pike na pika kartici. (Slika prikazuje starodaven spomenik, ki prikazuje ta proces s pripisom: ljadorp ošud im jazan ekip šibod aD) (namig: preberi urok nazaj)

Fenomen slovenskega krožišča

Se vam je kdaj zdelo, da je vaša tema za govorni nastop bedna in nimate kaj napisati? Zdaj nimate več izgovorov – časopisi pišejo tudi o filozofiji krožišč. Če lahko članek »Slovenska krožišča: izraz naše plitvosti?«, objavljen v spletnem Delu 8. 11. 2018, ugotovi, da rondoji označujejo plitvost naše družbe v dobi neoliberalizma, lahko tudi vi filozofsko interpretirate svet. Naj začnem: edina pipa, ki v ženski garderobi dela, je izraz nekomformizma in optimizma v sodobnosti.

Ko se odločaš med življenjem in smrtjo — odidi na forum

Ko se v življenju znajdeš na razpotju in ne veš, ne kje ne kod je prava pot (in nočeš metati kovanca, kot predlaga pesem Cifra mož), se obrni na slovenske forume.

Tam najdeš vse – od tega, kako legalno posaditi konopljo, do tega, kako se uspešno znebiti zle vlaške magije. Na koncu se izkaže, da je za vse tegobe v naši podalpski deželici enak odgovor – te informacije so plačljive.

ODVRAČANJE ZLE MAGIJE

26.10.2024 ob 16:42 zadnji odgovor 26.10.2024 ob 17:08

Tema o vlaški magiji je bolj slabo obiskana, pa me zanima če ima kdo kakšen uporaben nasvet, kako se na splošno ubraniti zle magije. Na koga se človek lahko obrne, da lahko kaj pomaga. Včasih so govorili, da je tega veliko v Medvodah. Ali je kdo občutil in kaj je storil v zaščito?

[Citiraj](#) [Odgovori](#)

26.10.2024 ob 17:08 zadnji odgovor 26.10.2024 ob 17:08

Te informacije so plačljive.

[Citiraj](#) [Odgovori](#)

OBČINA
MEDVODE

Dijaki 1. letnika

- »Taka jezna.«
- »Kot nekaj agresivnega in jeznega.«
- »Ne morš, sori, brt, pač če ne vidš, ne morm ...«
- »Predstavlji si, da vidš in da vidiš rdečo barvo.«

Kako bi slepi opisal rdečo

Dijaki 3. letnika

- »Ogenj. Strast. Čustva.«
- »Ljubezen. Božič.«
- »Uni dnevi, ko je ženska v slabem moodu.«

BIRA CIRIKOVIČ, TINKARA KNEZ

Profesorji

- »Joj, ne vem. Ne bi mu opisoval barve, hahah. Zelo živa, upadajoča ...« Svit Lencl
- »Rdeča barva je vroča, energična, močna, svetla, kričeča in krvava. Na dotik lepljiva.« Mihaela Gregorc
- Vprašali smo tudi laborantko Katjo Malus, ki pa se je raje prepirala s Prhavcem, tako da se je njen odgovor glasil:
»Neki, k se speče, al kaj?«
- »To se ne da opisat.« filozofski odgovor Petra Prhavca
- »To je barva, ki predstavlja strast, energijo, včasih mogoče agresijo. Živa, topla barva. Barva naše krvi in srca, ki poganja celotno telo. Torej je to barva, ki nas drži pokonci.« Klara Antoni Jančič

Dijaki 2. letnika

- »Toplota. Ko ti je toplo ...«
- »To je taka močna, udarna barva. Po navadi je nekaj prepovedanega ali pa nekaj slabega rdeče barve.«
- »Js bi opisu tko, da bi mu dal neki tko ornk pekočega za jest, in pol, ko bi bil v bolečini, bi reku, naj si to predstavlja kot rdečo barvo.«
- »Barva ljubezni, taka žmohtna in ognjevita.«
- »Agresivna barva, taka zlo rdeča je.«

bi osebi o barvo?

Z največjim veseljem vam predstavljamo novo rubriko, v kateri bomo skupaj lomili jezike in širili misli ob vprašanjih, ki se zdijo preprosta, a se v resnici poigrajo z našimi možganskimi sposobnostmi. Razmišljali bodo dijaki, profesorji in naš najljubši svetovalec – ChatGPT.

Dijaki 4. letnika

- »Predstavlji si, da je neki vroče, pekoče ali seksi, pa dej to v barvo.«
- »S čustvi bi opisala al pa bi mu vrtnico porinla pod nos, da povoha.«
- »P****, ne vem. Eksplozija ...«

ChatGPT

Najprej je skoraj minuto filozofsko razlagal, kako bi barvo opisal prek asociacij, občutkov in izkušenj. Ko smo ga prosili za kratek in jedrnat odgovor, je dejal: »Rdeča je kot toplina ognja, strast in energija, kot občutek močno utripajočega srca.«

Kviz za profesorje

B LAURA VESEL-BOGATAJ, PIA MARIN
F GAŠPER ŽNIDARŠIČ

V kvizu za profesorje tokrat sodeluje del moške populacije Ledine. Med seboj so se soočili profesorji popolnoma različnih predmetov – angleščine, kemije in matematike. Profesorja Cotmana je bilo na smrt strah, da ga bo nekoč le kdo našel ter ga prepričal v sodelovanje, profesor Pavelšek in profesor Dlouhy pa sta upala, da jima bodo vprašanja pokazala kaj milosti.

1. Koliko turistov je lani obiskalo Slovenijo?

- Pavelšek: Uuuu, velik za našo majhno državo. Shooting in the dark: 2 milijona pa pol. (0 t)
- Cotman: Pol milijona. (0 t)
- Dlouhy: 2 milijona? (0 t)

(Pravilni odgovor: 6,2 milijona)

2. Naštejte glavne sestavine tiramisuja.

- Pavelšek: To pa težko, da ne bi vedel, ker je to moj najljubši desert. Mascarpone itak, za razliko od tistih fake, ki jih kupiš v trgovini. Potem včasih, to je zelo kontroverzna tema, ali gre notri alkohol ali ne, eni bojo rekli ni šanse, tradicionalno lahko gre kakšen amaretto, drugače pa ne. Potem jajca, kakav za posip, tisti piškoti, ne vem, kako se jim že reče, mislim, da biscotti cookies, pa sladkor in seveda kava. (1 t)
- Cotman: Piškotki, rum nujno, z veliko začetnico, pol imamo kakav, mascarpone, jajca, kafe. A kej pomeni, če je tiramisua moja najljubša sladica? (1 t)
- Dlouhy: Piškoti, kava, mascarpone, jajca, kakav. (1 t)

3. Katera je najmanjša država v Aziji?

- Pavelšek: To pa nisem že dolgo časa razmišljal ... Kaj je že ful majhnega tam? Brunej rečem. (0 t)
- Cotman: Indija ne, dejmo tuki ostati. (0 t)
- Dlouhy: Tajvan. (0 t)

(Pravilni odgovor: Singapur.)

4. Katere skupine organskih molekul se nahajajo v celicah?

- Pavelšek: Dobro, da moja profesorica biologije ne uči več na tej šoli. (0 t)
- Cotman: A je res treba odgovarjat na to? To je nepošteno vprašanje glede na to, da je moj sotekmovalec kemik. (0 t)

- Dlouhy: Vidve zdej doktorja sprašujeta? Vama bom tole zdej pojasnil: lipidi, ogljikovi hidrati, beljakovine, nukleinske kisline. (1 t)

5. Koliko elementov ima periodni sistem?

- Pavelšek: Uneducated guess, let me feel your auras – 145. (0 t)
- Cotman: Velik, več kot sto. A bo to dost za pol točke? (0 t)
- Dlouhy: 118. (1 t)

6. Kako je naslov tretji knjigi v zbirki Harry Potter?

- Pavelšek: Nek prisoner, aaaa Prisoner of Azkaban. (1 t)
- Cotman: Svetinje smrti je sedma. Jetnik iz ... Azkabana. (1 t)
- Dlouhy: Jetnik iz Azkabana. (1 t)

7. Poimenujte eno vrsto rib v ledinskih akvarijih.

- Pavelšek: Neonka, gupi, ostrižnik, clownfish, nekaj od tega je. (1 t)
- Cotman: Klovni. (1 t)
- Dlouhy: Clownfish. Prva stvar, ko sem prišel na Ledino, sem pogledal akvarije. (1 t)

8. Koliko učilnic je v drugem nadstropju?

- Pavelšek: Oh shit, ko moram it tja gor nadomeščat, nikoli nič ne najdem. Ne vem, 12. (0 t)
- Cotman: 9. (1 t)
- Dlouhy: 8. (0 t)

9. Katera grška črka označuje simbol za kotno hitrost?

- Pavelšek: Fi? A to sploh obstaja? (0 t)
- Cotman: Omega. Končno vprašanje z mojega področja. (1 t)
- Dlouhy: Omega. (1 t)

10. Kako se imenuje kolonija, ki so jo postavili Feničani?

- Pavelšek: Kartagina, a je blo to njihovo? (1 t)
- Cotman: Kartagina. (1 t)
- Dlouhy: Karantanija? Ne vem, ravnatelj ne bo zadovoljen. (0 t)

11. Kako se reče italijanski komični operi?

- Pavelšek: Arija, ne, ne vem. (0 t)
- Cotman: To vem, opera buffa. (1 t)
- Dlouhy: Opereta. (0,5 t)

12. Kaj pomeni beseda ledina?

- Pavelšek: Orati ledino? A to kaj pove? (0,5 t)
- Cotman: Nezorana zemlja. (1 t)
- Dlouhy: A to je iz orati ledino? (0,5 t)

13. Kateri videospot Jana Plestenjaka ima največ ogledov?

- Pavelšek: A res mislita, da znam kateregakoli naštet? (0 t)
- Cotman: Tist, v katerem ima eno punco zraven pa se zvija. (0 t)
- Dlouhy: Vsi. (0 t)

(Pravilni odgovor: Stara dobra.)

14. Koliko jezikov je govoril Matija Čop?

- Pavelšek: Dejmo ... Ne vem, pet. (0 t)
- Cotman: Dvanajst. (0 t)
- Dlouhy: Ful velik, dvanajst. (0 t)

(Pravilni odgovor: Devetnajst)

15. Kateri odvisnik je uporabljen v povedi: »Kljub temu da je deževalo, so se odpravili na izlet.«?

- Pavelšek: Ne bom se spomnil. (0 t)
- Cotman: Dopustni. (1 t)
- Dlouhy: Ne. (0 t)

16. Bonus: Kateri predmet se nahaja v kabinetu 8?

- Pavelšek: Čigav je to? Informatiki so tam notri, nikoli še nisem bil tam. Moram it mal pogledat. A je sploh kaj za videt? (1 t)
- Cotman: Čistilke in informatika. (1 t)
- Dlouhy: Never been there. A je to od računalničarjev? Ajaaa, tam notri sem bil, informatika je tam. (1 t)

Kriterij/točke:

- manj kot 7,5 = 1 (nzd)
- 8 do 9,5 = 2 (zd)
- 10 do 11,5 = 3 (db)
- 12 do 13,5 = 4 (pdb)
- 14 do 15 = 5 (odl)

Najvišjo oceno v razredu si je prislužil profesor Cotman z dobro 3 (10 t), njegov sotekmovalec kemik, profesor Dlouhy, je za las ujel zadostno 2 (8 t), s profesorjem Pavelškom pa se vidimo na januarskih popravnih rokih (5,5 t). Se že veselimo njegovih zabavnih odgovorov! Vsem sodelujočim profesorjem se zahvaljujemo in upamo, da smo jih za trenutek popeljali nazaj v gimnazijska leta.

Katera funkcija si?

B ANAISA STERLE LAIGNEL, LUNJA GABRIČ BRONIČ

1. Med malico greš:

- a) v Špara po sirovko. (4)
- b) v Hoferja po proteinski puding in energy drink. (5)
- c) v Pečjaka po kavo in sirov polžek. (3)
- d) v šolsko kuhinjo na premajhen rogljiček. (2)
- e) v Lidla, ker je najdlje od Ledine. (1)

2. Profesor ti ne najde pol točke do višje ocene.

Kaj narediš?

- a) Se greš skregat. (5)
- b) Natančno preučiš svoje odgovore in izsledke predstaviš profesorju. (1)
- c) Se jeziš in pritožuješ prijateljem, ampak ne greš do profesorja (ker te je strah). (4)
- d) Je, kar je. It's not that deep. (3)
- e) Rečeš, da ti je vseeno, ampak boš o tem sanjal do mature. (2)

3. Kaj storiš, kot tvoj vlak ne pride pravočasno?

- a) Pišeš pritožbo na SŽ. (5)
- b) Greš na bus (če lahko). (3)
- c) Počakaš na drugega (ki se bo prikazal naslednji dan). (2)
- d) Igraš igrice in si kupiš nekaj iz avtomata. (4)
- e) Se z ostalimi čakajočimi pogovarjaš o nesmiselnem delovanju te države. (1)

4. Tvoje najljubše počitnice so:

- a) poletne, ker greš lahko na morje s prijatelji. (4)
- b) prvomajske, saj trpljenje krepí značaj. (5)
- c) krompirjeve zaradi potovanj brez turistov. (1)
- d) novoletne, ker uživaš v božičnih filmih in dobri hrani. (3)
- e) zimske, ker obožuješ megleno Ljubljano. (2)

5. Ko si pod stresom, najraje kupiš:

- a) milko in napolitanke. (4)
- b) masko za obraz. (3)
- c) letalske karte. (1)
- d) kup oblek s Sheina. (2)
- e) proteine. (5)

6. Ko se prižgejo lučke, boš:

- a) »Ne bom, ker ne vem, zakaj Zoki še kar teži s tem!« (1)
- b) s prijatelji na vroči čokoladi. (4)
- c) doma spal (čim dlje stran od gneče). (2)
- d) povabil/a fellow ledinca. (3)
- e) v fitnesu, ker ne bo nič zasedeno. (5)

7. Tvoj najljubši planet je:

- a) Jupiter. (5)
- b) Zemlja. (2)
- c) Venera. (1)
- d) Saturn. (4)
- e) Neptun. (3)

8. Tvoja najljubša mejna država Slovenije je:

- a) Italija. (3)
- b) Avstrija. (5)
- c) Hrvaška. (4)
- d) Madžarska. (1)
- e) Slovenija. Ne maram drugih držav. (2)

9. Nikoli ne bi živel/a:

- a) na Jesenicah. (4)
- b) v Trbovljah. (5)
- c) v Domžalah. (2)
- d) v Šoštanju. (1)
- e) v Horjulu. (3)

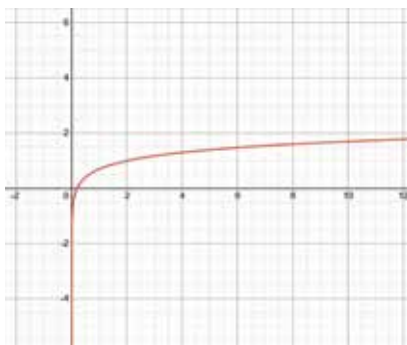
10. Mažeš se s kremo za sončenje s faktorjem ...

- a) »Ne verjamem v sončne kreme.« (5)
- b) 10 (naravno pridelana eko krema). (1)
- c) 20. (3)
- d) 30. (4)
- e) 50. (2)

Točkovanje

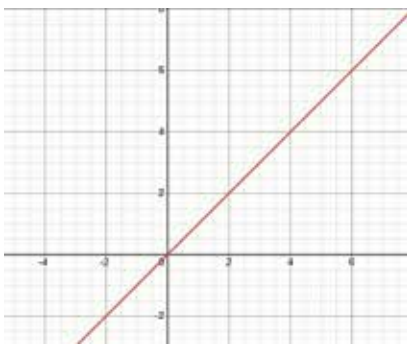
Od 45 do 50 točk — logaritemska funkcija (z osnovo >1)

Si ambiciozna oseba in tvoja želja po novih dosežkih je strogo naraščajoča. Deluješ s pomočjo goreče volje, ki te, kot razberemo iz grafa, sprva zanese, nato pa tako ali drugače vedno pripelje do cilja. Ko imaš na Google koledarju vrzel, jo urno izkoristiš za izlet v fitnes, kjer mazohistično dviguješ pretežke uteži in z enim ušesom poslušáš avdioknjigo za osebno rast, z drugim pa Lacrimosa Mozart hardbass remix. S predanostjo navdihuješ svoje bližnje in jim daješ občutek, da si vztrajna in organizirana oseba, čeprav na čustveni ravni morda rahlo nedefinirana. Ta lastnost in tvoje nenavadno strastno gledanje kratkih videov z volkovi, mišicami in zastavami ti včasih dajeta vtis nedostopnosti.

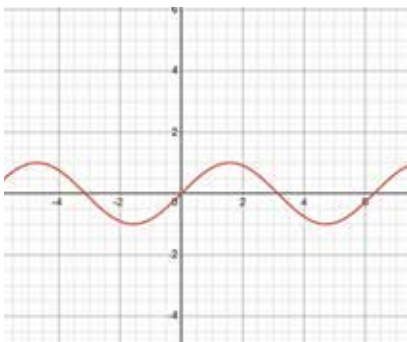
Od 35 do 44 točk — linearna funkcija

Kot povprečen ledinec med odmorom zdiviaš skozi velika vrata šole in komaj čakaš, da se že četrtrič ta teden prineš v vrsto in okusiš sirovo štručko iz Špara ali Hoferja. Preden se ura začne, se optimistično odpraviš na wc v drugem nadstropju, kjer te pričaka dolga kolona, ki se vleče vse do 57-ke. V svojem izražanju si kot formula v implicitni obliki: direkten/na in predvidljiv/a, uporaba roditelja in dvojine se ti zdi potrata časa in energije. Ne maraš ovinkarjenja in ceniš, ko je nekdo s tabo iskren. Prijatelji bi te opisali kot naivno/ega in ti rekli, da ne veš, kakšni izzivi te še čakajo v življenju, ter da ne smeš gledati le nase.

Od 25 do 34 točk — sinus

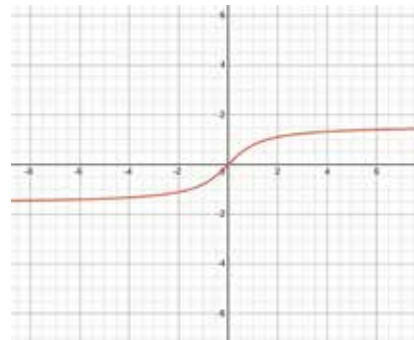
Če bi bila zasanjanost oseba, bi bila ta definitivno ti. Namesto da bi se osredotočal/a na kodominantno dedovanje med uro biologije, z mislimi raje zaplavaš na plaže Karibskega morja. Na nobenem področju nimaš ciljev, zato se sotrpini še bolj čudijo, ko ti vse obveznosti uspe urediti brez večjega naprezanja. Kljub temu je zaradi tvojega nihanja profesorjem zelo težko podati zaključno oceno,

na spričevalu se tako najde vse od dvojek pa do čistih petic. Na ljubezenskem področju periodično ponavljaš ene in iste napake ter zaupaš napačnim osebam (res je čas, da blokiraš tistega tipa/tipico). Prijatelji se s teboj zelo radi pogovarjajo, ker si sproščen/a in jim daješ občutek varnosti.

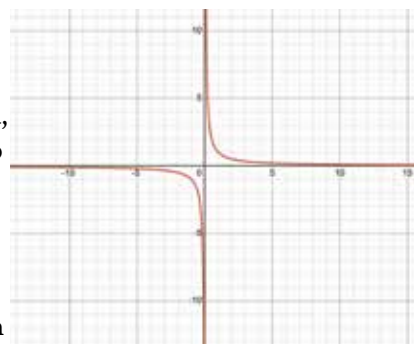
Od 15 do 24 točk — funkcija arkus tangens

Zaradi resting bitch facea se neznanecm zdiš strašljiv in izredno nedostopen posameznik s previsokimi cilji, a po treh mesecih prebijanja ledu se te tudi oni navadijo in ugotovijo, da si res chill. Profesorji te imajo radi, ker za nobeno ceno ne zamudiš pouka. Zastaviš si visoke cilje, ki pa jih zaradi prokrastinacije ne dosežeš, na nek način se zdi, da stagniraš. Ko te prijatelji v petek povabijo ven, tehtno premisliš, ali si sploh želiš družbe. Postelja se namreč vedno zdi precej mamljiva. Redko stopiš iz cone udobja, posledično obstaja večja možnost, da bomo na instagramu zagledali story, posnet v lokalu na hrvaški obali kot na safariju v Bocvani.

Od 10 do 14 točk — racionalna funkcija

Ti nisi kot ostali, to so ti pravili že od otroštva, po pogovoru z veverico iz Tivolija pa si tudi sam/a ugotovil/a, da si nekaj edinstvenega. Počutiš se povezano/ega z nekakšnim višjim smislom in slediš svojim lastnim pravilom. Tvoje miselne poti so vijugaste, nevsakdanje in včasih ironično vse prej kot racionalne. Jasno postavljaš svoje meje (pole), obenem pa se zaradi svoje nepredvidljive osebnosti nekaterim ljudem preprosto ne moreš približati in tako obtičiš v asimptotičnih odnosih. Kljub tem nesrečnim situacijam pa s svojo navidezno kaotičnostjo okolici bogatiš vsakdan, prav tako pa se tistim, ki se te naučijo razumeti, izkažeš kot zanesljiv/a in iskren/a prijatelj/ica.

Horoskop

B MANCA GRČAR
I IZA MUŠIČ PETKOVIČ

Oven

Nekdo izrablja vašo prijaznost in radodarnost. Preizkusite zvestobo ljudi okoli sebe in naslednji torek v šolo ne prinesite svežega paketka čigumijev – razkrilo se bo, kdo vas izkorišča!

Bik

Pred sabo imate jasen cilj, ki vam je že praktično na doseg roke. Kljub temu se izogibajte stvari, ki bi vas lahko na poti do uresničitve cilja ustavljale; torej stran od Slovenskih železnic in gaserjev na električnih skirojih.

Dvojčka

Zadnje čase niste več le dvojniki po duši, temveč tudi vidite dvojno. Čas je že, da si končno kupite očala in dešifirate vse drobne rune, ki jih Šetina piše na tablo!

Rak

Vaš naravni habitat predstavljajo peščene plaže, beach bari in morje – čisto nasprotje meglene in hladne Ljubljane. Kljub preprekam vam bo ob podpori bližnjih in pingo soka uspelo preživeti sezonsko depresijo. Verjamemo v vas!

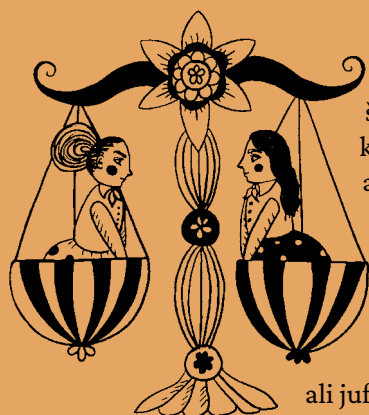
Lev

Vaše življenje je kot dokumentarec o divjih živalih v savani in vi ste s svojo divjo naravo plenilec, ki izstopa iz množice. A zavedajte se, da tudi zebre in najmanjši ptiči dobijo kadre, v katerih nastopijo. Mogoče kdaj pustite še drugim ljudem, da se izkažejo, čeprav to ni v vaši dominantni naravi!

Devica

Vaše življenje je zadnje čase kot olje, preveč ekstra deviško. Čas je, da pristopite k osebi, ki jo na hodnikih srečujete že nekaj mesecev, jo med odmorom zmotite med učenjem matematike in ji ponudite robček za brisanje solz, saj ga potrebuje. Kdo bi vedel, mogoče se s to osebo ne boste videvali več le samo v šoli ;).

ali jufka za malico? V vašem življenju, če smo iskreni, tako ali tako ni nekega pretiranega ravnotežja, zato pazite na izbire, da stanje ne bo postalo še bolj kritično! (Kebab je edini pravilni odgovor.)

Tehtnica

Čaka vas obdobje številnih dilem. Branje knjig za domače branje ali fanfictionov do treh zjutraj? Navajanje Shreka ali 60 let stare enciklopedije kot enega glavnih virov na referatu? Kebab ali jufka za malico? V vašem življenju, če smo iskreni, tako ali tako ni nekega pretiranega ravnotežja, zato pazite na izbire, da stanje ne bo postalo še bolj kritično! (Kebab je edini pravilni odgovor.)

Škrpijon

Čeprav je že zima, je v vašem življenju še vedno prisoten nadležen komar, ki ga morate čim prej speštati z dedkovimi Slovenskimi novicami. Uporabite svoj škorpijonski strupnik in se znebite te grozote. Bite the mosquito back!

Strelec

To jesen in zimo ne boste glavni strelec v svojem življenju vi, temveč Cupid, ki vas bo s svojo puščico zadel naravnost v srce! Zaupajte njegovi presoji in upajte, da se ta ljubezenska zgodba ne konča kot vaš prejšnji situationship.

Kozorog

Imate probleme s postavljanjem prioritete. Radi bi hodili na zabave in se ukvarjali s svojimi hobiji ter bili hkrati akademsko uspešni, kar je za povprečnega gimnazijca skorajda nemogoče. Nehajte se zanašati le na učinkovitost čarovniških obredov in manifestacij za dobre ocene pred testi in se enkrat za spremembo dejansko posvetite učenju.

Vodnar

Pred vami je težka preizkušnja, zato pripravite svoj vodnarski škaf, v katerega boste lahko lovili svoje solze. Kdo bi vedel, morda vam bo to prineslo srečo, tako kot pravijo nekateri, v nasprotnem primeru pa boste lahko s temi solzami zalili rastline v svoji sobi, ki so se že zdavnaj razvile v svoj ekosistem, ker niste dovolj skrbeli zanje.

Ribi

Čeprav je vaše morje življenja trenutno dokaj umirjeno, se pazite ljudi, ki vas bodo poskušali ujeti in obravnavati le kot trofejo, torej se z vami postavljati kot povprečen moški nad 40. letom, ki za Facebook pozira z ribo, ki jo je ujel na dopustu!

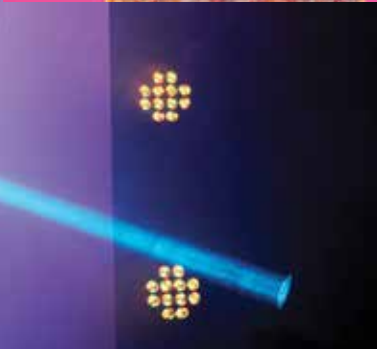

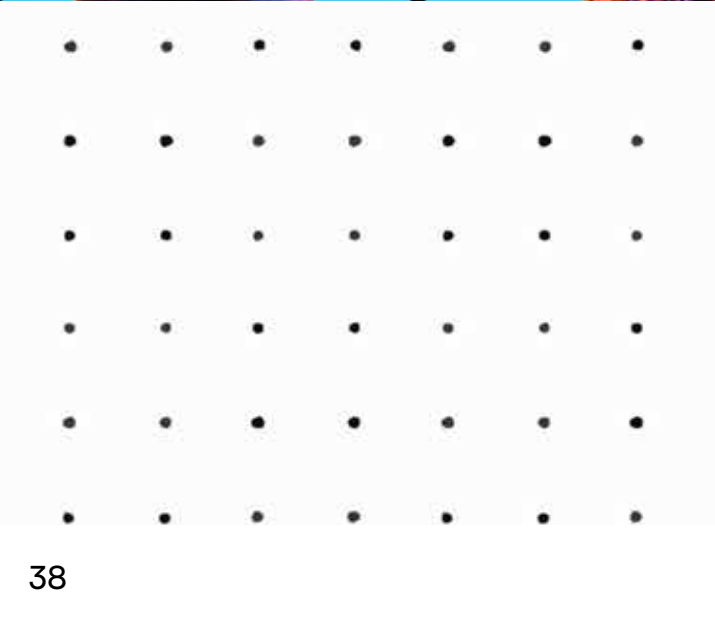
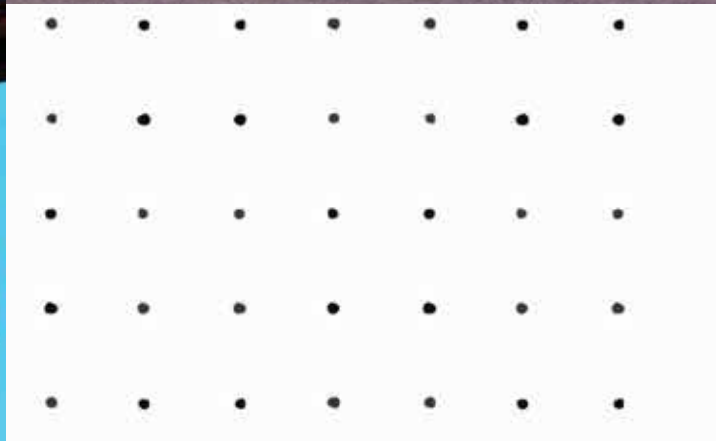
Vugiji 2024

F TARA KLIČIČ

- Naj športnik – košarkarska ekipa
- Naj športnica – nogometna ekipa
- Naj kulturnik – Miha Kovačič
- Naj kulturnica – Izabela Ostanek
- Naj naravoslovec – Klemen Matjašec
- Naj naravoslovka – Doroteja Porenta
- Naj tutor – Vid Lovšin
- Naj tutorica – Iza Wallner
- Naj profesor – Tomaž Karče
- Naj profesorica – Andreja Pavle Jurman
- Naj uslužbenec – Matevž Ademaj
- Naj dijak po izboru dijakov – Žan Petek
- Naj dijakinja po izboru dijakov – Sara Hailović
- Naj dijak po izboru profesorjev – Žiga Savšek
- Naj dijakinja po izboru profesorjev – Ajda Bolčina
- Častni vugi – Jure Piškur

Tabor Katarina

B TINKARA KNEZ
F ARHIV GIMNAZIJE LEDINA

»Ta vikend gremo pa v Kočevje.« – »A greste k medvedom?« Ej, stari, ful si duhovit. Vprašanje, ki smo ga na začetku septembra slišali skoraj vsi naravoslovci drugega letnika. Zakaj? Od petka, 6. septembra, do nedelje, 8. septembra 2024, smo se namreč dijaki 2. F in 2. G mudili v Kočevju

na programerskem taboru v okviru projekta Katarina, katerega cilj je razvijanje temeljnih vsebin ter znanj računalništva in informatike.

V ČŠOD Jurček so nas ob prihodu pogostili s kosilom, po namestitvi v sobah pa smo se lotili programiranja v Pythonu. S tem programskim jezikom se nismo srečali prvič, saj smo prve ukaze že spoznali v prvem letniku. Vikend smo izkoristili za intenzivno in poglobljeno spoznavanje kompleksnejših ukazov ter pisanje kratkih programov v Pythonu in spoznavanje varnostnih ukrepov ter zaščite osebnih podatkov na internetu.

V prostem času smo se premigali na sprehodu do jezera, kjer smo se lahko preizkusili kot Instagram modeli, fotografski navdušenci ali plavalci v zmerno hladni vodi. Prvi večer so fantje odigrali nogometno tekmo, kjer so z majhno razliko na koncu slavili F-jevci. Tu si bom vzela čas, da se za odlično predstavo še posebej zahvalim njihovi vratarki (nič bat, fantje, tudi vi ste igrali izvrstno). Prosti čas smo izkoristili tudi za pogovore, igranje družabnih in računalniških iger, Just Dance in pa ... spanje. Kljub občasnim pritožbam nad intenzivnim delovnim tempom smo ponosni, da smo pridobili nova programerska znanja, ter veseli, da smo spoznali »sonaravoslovce«.

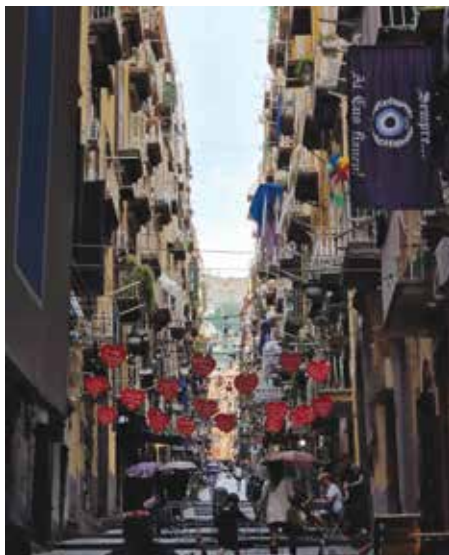
Forza Napoli!

B/F LAURA VESEL-BOGATAJ, PIA MARIN

Za devetimi gorami in devetimi vodami se je leta 1889 rodila pica margerita. Seveda smo se kot strastni »Italijani« morali prepričati na lastne brbončice. Zato smo se dijaki 2. c s podporo dijakinj 4. c od 25. do 28. septembra 2024 podali na jug Italije. Pred mafijo so nas varovali profesorici Klara Antoni Jančič in Nataša Randelović ter ledinski angel varuh, ravnatelj Roman Vogrinc.

Že zgodaj zjutraj smo se poslovili od Ljubljane in se z avtobusom odpeljali do letališča v Benetkah. Po dolgih petih urah čakanja na letališču (in zapravljanja denarja v duty freeju)

smo se vkrcali na letalo proti Neaplju. Po eni uri v zraku smo le srečno prispele tja, kar bi Eros Ramazzotti imenoval Terra promessa (obljubljena dežela). V starem mestnem jedru Neaplja smo si ogledali galerijo Umberto ter Piazza del Plebiscito in se sprehodili po glavni ulici Spaccanapoli.

Na žalost se po znamenitem trgu Piazza del Gesu Nuovo nismo mogli sprehoditi, saj je bil dostop zaradi političnih dejavnosti omejen.

Med ogledom mesta smo lahko začutili italijanski utrip in živahen vsakdan domačinov. Na vsakem vogalu so nas spremljali plakati in dresi ikone neapeljske nogometne legende iz Argentine – Diega Maradone.

Po tavanju po ozkih ulicah in obveznih postankih v trgovinah, ki niso dostopne v Sloveniji, smo se le dokopali do cilja – pristne neapeljske pice (review: definitivno je bila vredna treh evrov, 10/10).

Naslednje jutro se je pričelo v pohodniškem duhu, saj nas je čakal vzpon na vrh vulkana Vezuv (ta se ne more niti primerjati z vzponom do 115).

Vsi smo se uspešno prebili do vrha, še posebne čestitke pa gredo profesorici Randelović, ki ji je to uspelo v čevljih s peto. Pokurjene kalorije smo nadomestili v pravem italijanskem stilu – s pico, pasto in gelatom. Ko so bile naše moči povrnjene, smo bili pripravljene za raziskovanje ruševin Pompejev.

Prvi vtis nas je za trenutek popeljal nazaj domov, ker nas je vodnik pozdravil v slovenščini. Na lastne oči smo videli ostanke amfiteatra, prve krušne peči, patricijskih vil, stojnic za takratno hitro hrano in ostale

ustanove, značilne za rimsko mesto. Presenetila nas je velikost mesta in za tisti čas napredna arhitektura. Za zaključek dneva smo se odpravili na peščeno plažo v bližini hotela, kjer smo se navdušeno zagnali v italijansko morje.

Na sporedu tretjega dneva je bil ogled dveh manjših obalnih mest – Amalfija in Sorrenta. Večino dneva smo preživeli na avtobusu, vendar sta bili lepota in kulinarika mest vredni vožnje.

Ta dan je bil namenjen nakupu spominkov za nas in naše domače, ki so že nestrpnost čakali, da slišijo o naših prigodah. Poleg pice smo morali poskusiti tudi nekaj drugih lokalnih dobrot, kot so sfogliatelle, cannoli, limonin sorbet in limonina granita.

Proti večeru pa smo si kot pravljico za lahko noč prebrali Plinijeva pisma o izbruhu Vezuva (zgodba nas ni preveč uspavala; ima luknje v časovnici, avtor pretirava – ne priporočamo).

Kot bi mignil, se je naša avantura približevala koncu. Zadnja znamenitost, ki smo si jo ogledali, je bila kraljeva palača v Caserti.

Palača ima okoli tisoč soban, ki si jih nismo uspeli ogledati v celoti, saj bi potem morali v Italiji ostati še najmanj kakšen teden.

Kot se spodobi, smo pojedli še zadnjo pico in svojo žalost zaradi konca ekskurzije utapljali v sladoledu. Poslovlili smo se od Italije in se mentalno pripravili na vrnitev v ledinski vsakdan. Na ekskurziji smo doživeli ogromno nepozabnih trenutkov in ojačali prijateljske vezi. Upamo, da profesorjem nismo šli preveč na živce. Tako. Počil je lonc in ekskurzije je konec.

B/F KARIN FORTE

Dijaki četrtega letnika smo od 18. do 21. septembra 2024 na ekskurziji v Bosno in Hercegovino spoznavali deželo, v kateri živi nekdanj naš bratski narod in na ozemlju katere so svoj pečat pustila številna starodavna ljudstva. Prav tako se je v začetku 20. stoletja v njenem glavnem mestu začela prva svetovna vojna, v devetdesetih letih pa so tam bili krvavo vojno za neodvisnost.

Naša pot se je začela v hrvaškem Jasenovcu, kjer smo si ogledali spominski park, posvečen žrtvam koncentracijskega taborišča, ki je tu delovalo med drugo svetovno vojno.

Prenočili smo v Jajcu in si ogledali mesto, ki skriva številne spomenike iz različnih zgodovinskih obdobij. Tu je med drugi svetovno vojno potekalo drugo zasedanje AVNOJ-a (Antifašističnega sveta narodne osvoboditve Jugoslavije), ki mu je danes posvečen tudi muzej.

Iz Sarajeva nas je pot vodila do Muzeja bitke za ranjence na Neretvi in podrtega mostu iz druge svetovne vojne v Jablanici. Od tam smo se odpravili še na ogled tekije starih dervišev v Blagaju, kjer smo tudi prenočili.

Naš zadnji dan v Bosni smo pričeli z vodenim ogledom Mostarja, ki mu je sledil prosti čas za poslednje nakupe in degustacije lokalnih dobrot. Preden pa smo zavili nazaj proti Sloveniji, smo si ogledali še »bosanske Niagarske slapove«, kot domačini rečejo slapovom Kravice. Tam smo imeli dovolj časa za osvežitev v prijetno hladni vodi.

Ekskurzija v Bosno in Hercegovino

Pot smo nadaljevali proti Kozari, kjer smo si ogledali Spomenik revoluciji, nato pa smo si v Banjaluki vzeli nekaj časa za kosilo in nakupovanje.

Od tod smo se odpravili proti Travniku, kjer smo si ogledali Pisano mošejo in preizkusili prave travniške čevape ter sirnico.

Na poti proti glavnemu mestu BiH smo si ogledali izvir reke Bosne, dan pa zaključili z degustacijo (brezalkoholnega!) piva v Sarajevski pivnici.

Lokalni vodič nas je popeljal po centru Sarajeva in nam povedal številne tudi manj znane zgodbe o tem mestu. Ogled smo zaključili na znameniti in vedno živahni Baščaršiji, kjer smo se okrepčali z baklavo in bosansko kavo.

Maturantje smo se na ekskurziji zabavali in veliko naučili, najpomembnejše, kar moramo prenesti na svoje sovrstnike, pa je, da za vse večne čase velja: sirnica je sirnica in NE sirov burek!

Eva Lukman

B KARIN FORTE, IRA CIRIKOVIĆ

F SARA HALILOVIĆ

va je dijakinja 4. letnika, ki jo ledinci poznamo predvsem kot pevko šolskega benda Ledeni. Pravi, da se izmed vseh živali najbolj poistoveti s pandami, saj se ji zdi, da je sama prav tako nerodna kot one.

Ob koncu osnovne šole se je odločala med številnimi gimnazijami, na Ledino pa jo je pritegnilo pripovedovanje tistih, ki so sem že hodili, o dobrih medsebojnih odnosih med dijaki in profesorji. Med razlogi za vpis na Ledino so bili tudi akvariji, zelena soba in drugi kotički, v katerih se je veselila druženja s sovrstniki. Kot dijakinja res veliko časa preživi po kotičkih, po zaključku šolanja pa ji bo v spominu najbolj ostal šolski bend, katerega vokalistka je že vsa leta šolanja.

Vbendu je pristala po naključju. Ustanovili so ga njeni sošolci, in ko so izvedeli, da je nekoč že pela v zboru, so jo povabili kot pevko. Potrebna je bilo nekaj prepričevanja, preden se je odzvala povabilu. Kot pravi, sta ji petje in nastopanje postala všeč, saj se ji zdi, da jo to potisne iz njene cone udobja. Tako je ostala članica benda. Poleg petja se od petega leta starosti ukvarja še s plesom. Ledinskemu občinstvu se je že večkrat predstavila tudi s plesno točko.

Za nadaljnje šolanje še nima povsem načrtane poti, ve pa, da si želi delati z otroki, morda na področju pedagogike ali biologije.

Ko se počuti preobremenjeno, najde sprostitev v plesu in petju. Takrat pozabi na skrbi in svojo pozornost preusmeri v to, kar jo veseli. Pravi, da je velik perfekcionista in da jo to motivira, da se potruzi za dobre ocene in čim boljše rezultate na šolskem področju.

Kraj, ki si ga želi obiskati že od malega, je Kalifornija. Fascinirajo jo tamkajšnje sekvoje, živalski vrtovi in Tihi ocean, saj poleti rada surfa. Na sploh jo zanima vsa Amerika, saj je ni še nikoli obiskala.

Za konec Eva ledincem sporoča, naj se ne obremenjujemo preveč, saj se bo vsaka težava prej ali slej rešila.

DOBRI, BOLJSI, LEDINCI

Lan Dular

B KARIN FORTE, IRA CIRIKOVIĆ
F SARA HALILOVIĆ

ptimističnega ledinca iz 3. e večina pozna s šolskih prireditelj, ki jih pomaga izpeljati kot član DSGL. Če bi iskal svojega vzporednika v živalskem svetu, bi izbral surikate, saj so prav tako aktivne in družabne kot on.

Ledina ni bila njegova prva izbira, a si je v zadnjem trenutku premislil, česar nikakor ne obžaluje. Od vseh spominov iz gimnazije so mu najljubši spomini na dogodke, ki jih ustvarjajo v DSGL. Všeč mu je vse od predpriprav do izvedbe in pospravljanja po dogodku. Najboljša so mu ravno opravila, ki jih večina dijakov ne vidi, a so kljub vsemu nujna, da je končna izvedba takšna, kot mora biti. Veseli ga, da je na Ledini stkal številna prijateljstva, ki bodo – upa – trajala še dolgo po koncu gimnazije. Njegovi interesi za študij se ves čas spreminjajo: medicina, strojništvo, kemija, a trenutno se bolj osredotoča na izbiro maturitetnih predmetov.

Lan je prostovoljni gasilec, v kar ga je prepričal eden od prijateljev, za kar mu je zelo hvaležen. Gasilci se mu zdijo plemeniti in odgovorni ljudje, saj se morajo klicem na pomoč odzvati kadarkoli, ne glede na to, kaj počnejo.

Letos je kandidiral za predsednika DSGL. Kandidaturo je jemal kot priložnost, da si pridobi novo znanje in ugotovi, ali bi se za to odločil naslednje leto. Sodeluje tudi v krožku prve pomoči, kjer so se lani uvrstili na državno tekmovanje. Izkušnja se mu je zdela super, saj je spoznal veliko dijakov z drugih šol.

Motivacijo za učenje dobi zvečer in se uči ponoči, zaradi česar bolj malo spi. Slabe dni si polepša s pogovorom s prijatelji in poslušanjem glasbe, predvsem Avicii in Green Day. V prihodnosti načrtuje pohod na Triglav, želi si obiskati francoske Alpe, kjer bi smučal in hodil v hribe, ter severne države Evrope, na primer Norveško. Ne ve točno, kaj ga vleče na sever, a kot pravi, ima rad aktivne počitnice, ležanje na kavču ni zanj. V prostem času se tako ukvarja s plezanjem in z gorskim kolesarjenjem.

Misel, ki Lanu pogosto pomaga in bi jo rad delil z ledinci, je: »Flikn se v vodo in se nauči plavat.« S tem želi povedati, da je včasih treba tvegati in poskusiti nove stvari; najhuje, kar se lahko zgodi, je, da nam ne uspe.

Dober cviček je sestavljena ideja – lahko si ga predstavljamo, ampak ne obstaja zares.

Kdo je moder človek?
Razen smrkcev ...

Jurman

Vidimo to enačbo in nas prime, da bi x pokrajšali, ampak se udarimo po prstih in pritisnemo zavoro.

Vsak od vas je unikatna snežinka.

Levstek

Kako iz opistodomosa v celo? Greš naokoli ali pa kot slovenski politik probaš z glavo skozi zid.

Sonček, kapljica, rožica.
Gremo naprej.

Bovha

Perspektiva je nateg za vaše oči.

Tihožitje ste vi pri matematiki – negibljiva telesa, ki čakajo na konec.

Ko stopite v učilnico deset, se demokracija konča.

Če kdo umre, naj prosim pošle SMS men, da vem, a se splača umret al naj raje še tle ustrajam.

K govorim tko počas, se mi zdi, da so pred mano vsi blond.

Prharc

Zemlja je še vedno spodaj in nebo je še vedno zgoraj.

Urednica:
Karin Forte

Ilustracije na ovitku:
Iza Mušič Petkovič

Novinarke:
Ira Ciriković
Maja Cvek
Karin Forte
Lunja Gabrič Bronič
Manca Grčar
Tinkara Knez
Pia Marin
Maja Pirtovšek
Anaisa Sterle Laignel
Neža Toplak
Laura Vesel-Bogataj

Fotografi:
Sara Halilović
Jan Klemenčič
Tara Kličič
Jakob Pörš
Arne Repovš
Tilen Šetina, prof.
Gašper Žnidaršič

Prelom in urejanje fotografij:
Iza Mušič Petkovič
Ema Presekar
Lan Veble

Ilustratoriki:
Iza Mušič Petkovič
Anaisa Sterle Laignel

Mentorica: Mojca Lotrič, prof.
Jezikovni pregled: Mojca Lotrič, prof.

Posnetki zaslonov so bili pridobljeni 28. 10. 2024
s spletne strani [https://forum.over.net/forum/
kategorija/starsevski-cvek-2/](https://forum.over.net/forum/kategorija/starsevski-cvek-2/),
Instagram profila a1_vajb
in Spotify profila Ljubljanski potniški promet.

Tisk: Schwarz print
Naklada: 400 izvodov
Ljubljana, december 2024

Mladika, glasilo dijakov Gimnazije Ledina
Leto 2024/25, letnik 56, številka 1

